

1-го листопада, 1968 рік

газетка число 4 /13/, '68р.

ЗМІСТ

Краді за Негрів? - зозулька ; конкурси ; Нас Критикуючих Людей - Мирося Бродович ; Візія - Олег Романишин ; Студенти й Суспільство - Роман Сеньків ; Суспільство Мовчить - Богданна Горіх ; Мрія - Юрій Шимко ; Від Головної Призидії КУК - Р. Ігор Мортио ; Будучи Українцем - Борис Будний ; Сурмач - Юрій Шимко ; Про Ідеальну Любов - Р.Ш. ; Діти Тьми - Роман Золочів ; Вишли Нам - зозулька ; Як Було - Борис Будний ; Ти - Б.Б. ; Заява ; Конференція ; Високошкільна Стипендійна Ф. ; Наша Мета ; Окрім Зозульки ; Українські професоналісти ; ЦеСУС інформує - Богдан Фудей ; Маніфестація Соціалістів ; Торонтський УСКлюб - Христя Томків ; УСГромада - Юрій Савицький ; Український Концерт - Анна Романишин ; УСГромада - Богданна Горіх .

Статті, вірші, описи, сатири, погляди, підписані прізвисьмом чи псевдонімом або ініціалами зозульок, висловлюють їх власні погляди, які не завжди мусять покриватися з поглядами інших зозульок, чи навіть членів редакції. Редакція поміщує всі надіслані матеріали; критерій лиш один - якість надісланих матеріалів !

Ця газетка є призначена для обміну думок та поглядів на різноманітні теми творчої української молоді. Передрук окремих статей всім дозволяється тільки за виразним поданням джерела. "Зозулька" вітає передрукування статей іншими часописами, але просить дотичні редакції пересилати "Зозульці" для архіву номери /2 - 3 примірники/, де ці статті були поміщені.

співробітники

редакція

Олег Романишин
Модест Цмоць
Роман Сеньків
Борис Будний

артистичне оформлення

Богданна Горіх
Микола Колодка
Мирося Бродович

ПЕРЕДПЛАТИ: Прошу висилати "передплату" /\$2.00 річно/ та "пресовий фонд" шеком виставленим на (cheques payable to): ZOZULKA MAGAZINE

на адресу адміністрації: ZOZULKA MAGAZINE
c/o MR. NICHOLAS KOLODKA
5612 MENNEREUIL
ST. LEONARD, MONTREAL 38, CANADA.

Прошу повідомляти адміністрацію "Зозульки" про зміну адреси !

МАТЕРІЯЛИ ДО ГАЗЕТКИ просимо висилати на адреси:

"ZOZULKA" MAGAZINE
c/o Mr. Modest Cmoс
222 Lyon Street, Apt.#2,
Ottawa 4, Ontario,
Canada.

АБО

"ZOZULKA" MAGAZINE
c/o Mr. Borys Budny
85 Grove Avenue,
Ottawa 1, Ontario,
Canada.

Чи Ми Кращі за Негрів ?

Зозулька

Американські негри, із своєї визначними провідниками на чолі, проповідують для свого руху концепцію "Чорної Сили". Беручи за приклад європейські етнічні групи в Америці Стокелі Кармайкел та Чарлс Гамільтон, у своїй книжці, "Black Power, The Politics of Liberation in America", поширюють нову, протиінтеграційну, анти-ліберальну політику для виборення повної свободи для негритянського суспільства. Сам факт, що американські негри покликаються на етнічні групи як взірць для негритянської солідарності кусить хіба заторкнути гіркою іронією всіх тих асимільованих українців в Америці. Та тим самим, зовсім несвідомо нова політична течія американських негрів викличе різнманітні відгуки серед деяких громадських діячів української спільноти.

Бо донедавна, найважливішою, публично відкритою ідеологією в Америці завжди був "лібералізм". В Американському розумінню цього слова, ця ідеологія відзначалася своїм наголосом на індивідуалізм та категоричним запереченням будьякої вартості різного роду колективізмів. В основному, "лібералізм" непогоджувався з думкою, що поліпшення стандарту цілої суспільності можна уживати як засіб для поліпшення індивідуальності.

Рівнобіжно з цим "лібералізмом" завжди був наголос на "інтеграцію". У висліді, Американська Мрія була представлена як стан життя в котрім кожна людина, незалежно від расового чи етнічного походження могла б прожити своє життя без жадного відношення до свого етнічного-чи расового походження. Із цієї причини, Американська ліберальна ідеологія ніколи серйозно не визнавала права етнічних чи расових груп. Загальне американське наставлення завжди було, що незалежно чи етнічні групи залишаться окремою ідентичністю чи будуть асимільовані, вони попросту

не матимуть жадної ваги.

Таке ідеалістичне "ліберальне" ставлення до расових та етнічних груп найбільше підтримували якийсь час негритянські провідні організації в Америці. Вони продовж довгих років досягли повної інтеграції не тільки в освітнім полі, але також в кожному економічному аспекті. Цей американський "лібералізм" також був підхоплений багатьма із провідників українського середовища. У своєму вузькому почутті менш-вартості, не один український громадський діяч підписувався під цією теорією "лібералізму" та свідомо чи може підсвідомо підтримував "інтеграцію" в Америці.

Але тепер, провідники негритянського руху, "Муринська Сила", не тільки виявляють свою зневіру до Американської Мрії, але попросту заперечують вартість тенденції до інтеграції. Вони твердять, що етнічні групи видвинули собі місце в американському суспільстві завдяки не індивідуалізму, але колективною силою. Автори негритянської нової "біблії", Стокелі Кармайкел та Чарлс Гамільтон пишуть у своїй повніше згаданій книжці що: "Традиційно, кожна нова етнічна група в цій суспільстві знайшла дорогу до суспільної та політичної діяльності через організовані власних інституції через які може представляти свої потреби в рамках загального суспільства." Для тих провідників української спільноти, що вже довгий час майже отверто проповідують свою опозицію до можливості здійснення "української сили", для них ці слова мусять бути як грім по голові. Кармайкел і Гамільтон у своїй книжці отверто, категорично відкидають інтеграцію як побажану ціль для негритянської меншини в Америці. В їх опінії, їхня расова меншість назавжди буде менш-вартна, хіба що негри в Америці зорганізуються політично, економічно, та культурно в окрему групу. Інтеграція

(2)

шкіл; житло; та навіть факсових посад тільки відбере неграм їх одинокі джерело сили: расову єдність. Деякі проповідники "Муринської Сили" у своїй екстремі навіть засуджують співпрацю між негритянським "естаблішментом" та білою спільнотою на підставі, що: "Негритянське суспільство є доміноване чорним естаблішментом, що перш за все дбає тільки про захист своїх власних вигід та вигаданого впливу між білим естаблішментом; нечутливі та не репрезентуючи загальні негритянські маси." Чи до певної міри такі самі слова неможливо було приписати до нашого українського естаблішменту?

Стокелі Кармайкел та Чарлс Гамільтон також пишуть: "Расова та культурна індивідуальність негритянського суспільства мусить бути збережена; та це суспільство мусить домагатися своєї свободи; та в той сам час зберегти свою культурну суцільність. Ця суцільність включає гордість - в значінню визнання себе самого, але не шовінізм - до свого негритянського походження; до історичних досягнень, та до внеску негритянського народу. Жодна одиниця не може бути здоровою; цілою, та дозрілою; якщо вона мусить заперечувати частину свого "я"; а це є те, що інтеграція дотепер вимагала. Це є та підставова ріхниця між інтеграцією яку тепер практикується та концепцією "Муринської Сили"."

Проповідники "Муринської Сили", без сумніву заняли надзвичайно екстремістичне становище. Їхній агресивний підхід до расової проблеми із всіма анти-ліберальними тенденціями для українців побільшості є незрозумілим та часто потворним. Але чи українці справді в кращім положенні ніж негри?

Тим самим, нікто між українцями серйозно не покликуються зні на негритянську бойовничість; зні на жадні революційні заворушення. Але треба признати, що осяги негритянського суспільства в Америці; хоч ще вповні не досконалі, виявляють дальших можливостей ті до успіхів. Успіхів; що їх українці в Америці, зні в Канаді ще не осягнули. Застановімся: де є та навіть модифікована "Українська Сила"?

КОНКУРС

Головна Управа Української Католицької Асоціації Преси /УКАП/, за відомом і згодою Постулятора Беатифікаційного Процесу, о. д-ра М. Гринчишина, ЧНІ, проголошує літературний конкурс на повість про життя і діяльність Слуги Божого Митрополита Андреа Шейтицького, на таких умовах:

- 1/ Повість обіймає цілість або одну з ділянок життя і діяльності Митрополита.
- 2/ Твір повинен бути побудований за правилами конструкції біографічних повістей і в своїй основі і цілості згідний із засадами Христової моралі і християнського світогляду.
- 3/ Розмір твору: 15 - 20 аркушів друку /найбільше 320 сторінок/.
- 4/ Реченець надсилання рукописів до 31-го грудня, 1969, на адресу:

Dr. W. Lew

924 Pine Street,

Scranton, Pa., 18510, U.S.A.

- 5/ Надіслані твори мають бути підписані гаслом, а до манускрипту треба долучити запечатану коверту з правдивим прізвиськом автора чи авторки й докладну адресу.
- 6/ Рукопис у двох примірниках можна писати рукою, але чітко, з інтерлініями й тільки на одній сторінці, хоч краще писати машинкою.
- 7/ Право друку залишається за автором.
- 8/ Нагороди: перша \$700 доларів, друга \$400 доларів.
- 9/ Склад журі: о. проф. Н. Кушнірик, д-р В. Лев, о. д-р І. Нагаєвський і д-р П. Ісаїв.
- 10/ Нагороджені рукописи /один примірник/ залишаються власністю Української Католицької Асоціації Преси, а ненагороджені, на бажання автора можуть бути йому повернені.

КОНКУРС

Головна Пластова Булава проголошує конкурс на проєкт пам'ятника на гробі Основоположника Пласту бл. п. д-ра Олександра Тисовського, у Відні, Австрія.

Реченець віддання конкурсних праць: 1-го березня, 1969 року.

Нагорода за найкращий проєкт \$500 дол.

Plast - NPB, 140 Second Ave.,
New York, N.Y., 10003, U.S.A.

НАС КРИТИКУЮЧИХ
ЛЮДЕЙ ВСЕ
КРИТИКУЮТЬ!

Мирося Бродович

/Монтреаль/

Прочитавши останнє число ЗОЗУЛЬКИ моє перше вражіння було: Ну, нарешті взялися кілька осіб які відкрито описали почуття невдоволення і знеохоти яке до великої міри панує в праці студентів в останньому часі. В часах коли виглядає, що зло перевищує добро, коли безсумнівний труд людини нагороджують недоціненням і критикою, коли певні особи, між ними і декотрі провідники організацій чи інституцій, на які людина

клала надію і довір'я, доказуються не варті пошани, чи дають зарядження зовсім проти всіх людських правил чесного життя, як можна сліпо, наївно і покійно це все приймати? Де можна знайти справедливість? Нам студентам не легко провадити боротьбу зі злом, боротьбу, яка вкінці може довести до ще глибшої невдачі. Статті, як "Страта Довір'я", "Втікач", "Двері", дуже добре описують почуття великої кількості молоді, яка часами не має змоги висловити свої думки.

З другого боку, я трохи застановилася над справою і таки переконалася, що це не сміє бути рішучим поглядом української молоді. Я добре розумію і співчуваю з темою останньої ЗОЗУЛЬКИ а саме - Страта Довір'я. Але на цім ми не можемо стати. Кажеться, "Нема зла, щоб на добре не вийшло." Вважаю, що один з важних обов'язків студента, це є шукати позитивні аспекти в кожній ситуації, хоч як трудній. Не думаю, що ми можемо в повній щирості сказати, що нема жадного добра в нашому суспільстві. Подивімся лише на останні роки і порівняймо українську групу як таку з іншими національними меншостями в Канаді. Ми таки собі вже ім'я здобули і є далеко краще зорганізовані від інших. /Навіть якщо нам ця організація може часами виглядати досить хаотичною./

Тепер, дещо про частову критику наших організацій, провідників, чи співробітників: В часі багатьох невдач, легко є зневіритися, легко судити других, легко критикувати всім очевидне зло. Я цього не осуджую, бо тож цілком природня реакція. Признаюся, що себе також зачисляю до тих, які часто критикують. Правда, в багатьох випадках навіть і конечно звернути на щось увагу, щоб не дозволити злим впливам розвиватися. Але вже трохи тяжче є дивитися об'єктивно на загальну справу. Якщо ми, студенти, будемо лише плакати над теперішнім станом подій, то також далеко не дійдемо. Але подивімся самі на себе. Чи ми не повтор'яємо ті самі блуди які ми так часто закидаємо старшій громаді? Чи не продовжуємо практику сварок? Чи не критикуємо один - одного поза очима? Чи не чути часами і між молоддю, що той чи та є "затятою бандерівкою" чи "нездалим Мельниківцем"? Чи нема в нас притисених претенцій між католиками і православними? Чи амбіція не грає завелику ролю між провідниками? Чи не продовжуємо ці так - звані "типічно українські характеристики"? Не є це доказом, що ми попадаємо

(4)

в блудні кроки наших попередників і плачемо над минулими недотягненнями?

Признаймося скорше до своїх хиб і посміймося з них, а не з хиб других.
/Себе ми ще можемо змінити./ Тільки прикладом, а не накидами зможемо засоромити чи змінити других.

Що до позитивного погляду, берімо приклад від наших героїв, чи письменників. Франків "Мойсей" до смерті любив свій нарід з його хибами і добром. Студенти під крутами не сіли й нарікали, що українці не втримали свою незалежність. Вони взяли до позитивної акції. А на кого ж ми чекаємо? Чому не подивитися як можна з блудів скористати, що можна навчитися, що можна поправити? Добра є досить, як людина має охоту і наставлення його знайти.

На приклад: ті які знають про справу конгресу КУК-у і СУК-у в Вінніпегу не можуть сказати, що зло не вийшло на добро. З очевидної помилки організаторів концерту виринуло позитивне наставлення студентів, які не сіли в куточок і скритикували подію, але взяли до акції, як також між собою постановили поширювати українізацію по осередках. Подібні випадки були і будуть, а такі виступи молоді є без сумніву зохотою до дальшої праці.

Або, як написав Р. Петришин про з'їзд МУНО: свіжий підхід, ентузіазм, оптимізм - це ключеві характеристики поглядів їхньої нової управи. Візьмімо за амбіцію поширити ці характеристики у всій студентській праці.

А коли знайде щось, що нам не є до вподоби, посварімся трохи, поплачмо, /бо ж треба затримати українську традицію/ але берімся все до позитивної праці, розвиваймо добрі прикмети, і пам'ятаймо слова Месі Українки: "Contra spem spero!"

ВІЗІЯ.

Олег Романишин
/Ватерлю/

Вже чути, вже грядуть.
Дрожіть прокляті вітряки
Людських душ!
Новітні Дон Кіхоти
На вогнистих піках Вас рознесуть.

Нікуди вам тікати
- ви ж безногі -
а швидкі Росінанти
ваш гнилий прах
копитами зметуть,
- на смітник історії.

Запалає земля
- хай горить брудна!
вогнем чистим Правди.
Бо для Людей вона,
а не для людоподібних вітряків..!

Закриє згарища Весна,
дим розійдеться від вітрів,
а на очищені душі - поля
- мов на престіл -
засядуть Дон Кіхот і Дульчінея.

Можна набути в українських книгарнях !

The Chornovil Papers. compiled by Vyacheslav Chornovil. 246 pgs. McGraw-Hill
\$5.95.

Education in Soviet Ukraine. By John Kolasky. 238 pgs. Peter Martin Associates.
\$6.00 hardback, \$3.50 paperback.

СТУДЕНТИ Й УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО

Роман Сеньків
/Шарлотсвіль/

"... перемініюйтесь обновленням вашого розуму ..."
-- До Римлян XII, 2

Студентські заворушення які набрали якутного вигляду цього року заставляють нас звернути увагу на наше українське суспільство. Пересічний українець подумає над тим хвилину, дійде до висновку що "на щастя у нас таке не відбувається" тай тим потішаючим почуттям похваляє своє "здорове" українське суспільство.

Але чи дійсно є чим радіти? Очевидно що студентські зриви в ЗСА, Франції, Мехіко, та в Німеччині були анархістичні та на загал соціально деструктивні, і ніхто не жадує що наше суспільство таке не переходить, але це це не означає що в нас все є в порядку. Наша редакційна стаття з минулого числа під заголовком "Страта Довіря" порушила деякі нездорові аспекти які відносилися головню до політиків та інтелектуалістів, а тут буде порушене питання українських студентів.

Пов'язана з тим є цікава реакція деяких людей на редакційну статтю "Страта Довіря". Коротке зведення їх погляду звучало би ось так: О, ніхто не є проти наших науковців, але лиш подивіться до чого завели Захід всі ці західні науковці і вчені -- ні, таки наш "дядько", простий селянин, був мудріший хоч не вчений, і можна було мати в нього більш довіря чим до інтелігенції з її поплутаними, повними компромісу, та тактичних викрутасів теорезувань. Це не жарт, але почуття "проти-інтелігенції" або точніше "за-простолюдьчеством" є дуже сильне і глибоко вкорінене в нашому суспільстві. І з цього пов-

стає колосальний парадокс.

На кожному кроці, наші громадські діячі ламентують що наша визвольна справа стоїть в такому ненадійнім світлі через брак відповідних спеціалістів в різних ділянках життя. Нема українського батька який своїх дітей дітей не пхав би за всяку ціну до школи щоб стали вони вченими. З часом більшість з них таки стає тими вченими. Але нехай ця вчена молодь почне видвигати свої думки /наукові, очевидно/ які не покриваються на сто відсоток з думками їхніх попередників. Майже неминучо стрічає вона цей сильний струм "простолюдьчества" який відсуває їх пропозиції не давши наукової критики /не ходить тут у це чи ця критика правильна чи ні/. Ця дивна картина викликає питання -- якщо ми дійсно так мало цінімо наукову думку то чому оплакуємо що в чужинців є сили силенні науковців а в нас нема, то пощо слати молодь на вищі студії, видавати на це колосальні гроші, і тоді забиватися по фабриках щоб поплатити видатки? А якщо це лиш щоб ті діти мали кращі позиції економічні в суспільстві нашого побуту то признаймо цей факт особистих корестей і не робімо з цього "великі патріотичні зусилля" звернені на користь поневоленої Батьківщини.

Але це все булоб академічне питання якщо це був би собі нешкідливий парадокс -- але такий він не є, навпаки, від нього починаються коріння і з нього виростає духовно ослаблена нова генерація яка не може знайти собі належного місця в своєму суспільстві, і врешті розцвітає це що

всі бачуть -- АСИМІЛЯЦІЯ та взагалі відчуження молоді від своїх інституцій та своїх людей. Безумовно що є цілий ряд других моментів які додають свій негативний вплив, але не є заперечуючим що студент не знаходячи солідного прийняття в своє суспільство як вартісного, з точки зору науки, члена, є схильний шукати собі місце в другому суспільстві, яке хоч не посідає багато з позитивних прикмет українського суспільства, всеж таки не є цілком йому чуже і непригоже.

Чи не тому в нас нема студентських зривів? На кожний зрив в природі потрібно критичну масу матеріалу -- але в нас це ніколи не назбирається. Більшість навіть із тих котрі залишаються в нашому суспільстві стають "невибуховими" бо наша типова українська пасивність і "моя хата з краю" -ність шепче їм на вухо "мура головою не розібеш" то пощо себе мучити. Не правда це?

Але вернімся до нашого парадоксу і пригляньмося на нього ближче. Чи тут не є помітні два різні поняття -- знання і розсудливість? Чи сентимент "простолюдячства" не приписує науковцеві відповідну міркування але цільковитий брак розсудливості; а простому дядькові нічність Божий Дар розсудливості хоч він знання таки не посідає? Хіба не одному студентові прийшлося почувти "з книжки може ти знаєш багато але з життя нічого"? Не заперечуючи вартість життєвих переживань, далі залишається помилковим погляд який вважає що університет дає лиш "книжкову мудрість". Ні! Університет в першу міру вчить студента проблематичну методологію, іншими словами -- процеси розсуджування. Якщо він не засвоїть цю першу лекцію, він ніколи успішно не здасть свої іспити. Реальна небезпека не в тім що студент там не навчиться розсуджувати а то що північно-американські університети можуть студентам дати помилкове знання. Якщо ми якраз цього побоюємося від наших студентів то маємо рацію. Але це означає що ми повинні старатися впливати на

українського студента щоб він не падав в фальшиві теорії. Не таке то легке діло бо треба не лиш мати правильне знання а також і відповідну "мову" щоб передати це правильне знання. Науково обґрунтовану теорію безбожництва чи політичну систему комунізму атакувати лиш покликанням на традиції народу чи емотивними розповідями про большевицький терор є нонсенс бо це немає жодного позитивного ефекту. Це щось подібне як замаруватися мотилою на сонце. Емотивні аргументи мають свою найбільшу вартість в час війни, а логічні аргументи мають силу в час миру.

Це тяжке завдання взяли на себе виховники наших молодечих організацій, професори наших шкіл, деякі священники, та деологічні студентські товариства. Робили вони як знали і що могли. Одні мали більші успіхи а другі менші, але не тут місце оцінювати результати їхньої праці. Грунт що вони старалися. Можна на маргінесі лиш занотувати що найбільше успіху добилися ті котрі зрозуміли що ця генерація студентів є відмінна від генерації 30-их років в тім що їх ментальність скоріше приймає "абстрактно-логічні" аргументи чим "суб'єктивно-традиційні" або, іншими словами, "емоційні" аргументи як базу для своїх національних правд. І це цікавий факт що сьогодні лиш ті студентські організації виявляють силу і динаміку які мають в своїх рядах переважно тих "логічно" базованих одиниць.

Загал нашого суспільства навіть не свідомий цієї ситуації кризи серед студентства. Вони далі пристосовують до нього перестарілі критерії, а головне вони далі виявляють своє глибоко вкорінене "простолюдячство". В кожній студентській /взагалі і в загальній/ генерації є небагато одиниць такого характерного вироблення щоб взяти на себе суспільні обов'язки. І навіть ці, стрічаючи цей безглуздий сентимент, не раз з огірченням покидають ці обов'язки тоді коли їх пропозиції відкидаються без логічного пояснення. Отже не трудно є бачити чому нам бракує кваліфіко-

ваних людей на кожному відтинку;
самі ми їх відганяємо.

Але не цілий образ є такий чорний. Заслугує на особливе відношення недавно відбуте засідання Краєвих Управ Організацій Визвольного Фронту з Канаді. Там зішлись два покоління на заклик студентів і спі- льно старші громадянські діячі та студенти обговорювали розвиток праці на майбутнє. Це було можливе бо одні і другі взаємно шанували свої погляди. Студенти не сідали до стола з переконанням що старші мають "перестарілі думки" а старші не приступали до справи з "анте-науковим" інстинктом. Цей примір варто було би другим середовищам наслідувати. Часто приходиться чути закиди в бік "бандерівців" що вони є "екстремісти", "анте-демократи", "диктаторські" і т.п. Якщо це правда то як пояснити цю зустріч двох генерацій? Хоч які вони були би не вірні своєму середовищі, тяжко повірити що туснівські студенти дозволили

би собі "скакати по голові" чи щоб їм хтось "диктував". Канадський ГУСМ є знаний за свої незалежні характеристики. Може декому не легко це прийде ствердити, але нема де правди діти, що якраз ці нібито "анте-демократи" знайшли демократичний підхід на співжиття та співпрацю з молоддю яка виросла та виховалася на майже не до порівняння відмінній базі як вони. Може було би доцільно декотрим громадським діячам присвячувати менше уваги над створенням "справжньої демократичної єдності в нашому суспільстві" і цей зашпарований час присвятити своїм студентам які тепер блукають на маргінесі двох суспільств і не вибухають серед нас в студентських зривах лиш тому що асиміляція, підсилена нерозумними заняттями їх батьків, десяткує їх ряди до пня.

САМОТА

Самота. В цім слові є щось невтішне, щось невимовно сумне. Так як "це є остатній раз" є можливо найсумніший виріз у мові закоханих, так "Я є самотний" є можливо найсумніше із всіх речень яке можна висловити відносно самого себе. Без духовного освітлення, самота після любови, або самота ніколи не зазнавши любови, є одна із найнеплідніших, найрозладніших із всіх людських умов.

МУДРОСТІ НАШОГО ФІЛОСОФА

Коли б дурневі дати розум генія, то він був би геніяльним дурнем.

Доля совітського громадянина: стояти в черзі.

Мрія совітського громадянина: сидіти в черзі.

Не роби другому нічого такого, що тобі не приносить користи.

Гроші не приносять щастя. Дуже часто людина, що має 5 мільйонів не почувается щасливішою від людини, що має всього 4 мільйони.

While the "little woman" at home read uplift literature and did her embroidery, clubmen husbands swigged their way through the port; retailed indecent anecdotes, gambled and associated with wicked women in order to compensate the frigidity they had themselves imposed upon their wives."

Коли Л. Людовічі так писав про суспільство девятнадцятого століття, здається що перед ним стояли сцени з життя нинішньої української громадськості. Бачив наші конгресові салі, наші задимлені наради, наші політичні засідання. Чи не думав він власне про другорядне місце жінки в українському світі.

Не буду тут входити в довгу історію позиції жінки через віки людської культури. На цю тему написано маса матеріалів і навіть заторкнення взялоб більше часу і місця як можна на цих сторінках позволити. Факт є що змагання за "статус" теперішньої західної жінки було дуже тяжке і довге. Українська жінка хоча це становище має в суспільстві свого поселення вона ще досі його не одержала у власному суспільстві походження. Тяжко сказати чи це положення українки є на ню накинене, чи вона має вироблене у собі почуття менш вартості і залюбки бере на себе виключну роль кухарки, служниці, швачки, прачки і помийниці свого пана-мужа.

Дівчина в українській родині є вихована на ультро-скромну одиницю. Її лише личить скромненько вбиратись, гладенько зачісуватись, і постійно румяніти. Старше покоління аж тепер починає приймати "чортячі" вироби косметики на дівочих лицах, але по нинішній день

Більшість Українського Суспільства Мовчить

Богданна Горіх
/Оттава/

молода українка мусить хіба мати дві особні шафи убрань - консервативне для українського середовища, а поступаюче з модерним часом для товариства поза цими рамками.

Дівчинка здається ледве почне ходити як вже її мама вчить замітати, прятати, прасувати і т.д., бо хіба це не її вроджена доля? А борони Боже щоби батько чи мати ввійшли до кімнати а дочка сидить. Зараз сипнуться погрози, "Та хто тебе схоже?" "Сивої коси доживеш!"

Коли синові дозволяється навідь у найбільш строгі родині до певної міри воля руху, дочка мусить бути кріпко притримана і контрольована щоби не дістати опінію "повійниці" "курвочки" і ще кілька епітетів такі скорі до роздачі від нашого суспільства. В українську дівчину є втовчено, навіть більше як в англо-саксонських дівчат, що вона за ніяку ціну немає виявити зацікавлення до даного хлопця; а коли вона цілком після її природи, хоче підчеркнути красу убранням чи фризурою /але не по моді з другої світової війни/ це автоматично провокація, а провокація це щось погане, неморальне, грішне. Може тому наша псевдо-елітарна молодіжницька організація розділює навіть своїх найстарших членів на старших пластунов і пластунок.

Та чи правильно накидатись на одну молодечу організацію коли ціла української громади так побудована?

УВАГА ! "Листи до Зозульки" УВАГА !

З наступним числом "Зозульки" буде поміщено спеціальну секцію "Листи до Зозульки" де будуть друковані всі цікавіші короткі листи із заввагами, критиками, опініями, і т.д. надісланні на руки поодиноких членів редакційної колегії.

В нас є осібно БУК і осібно ЛУЖЖ;
осібно СУС і осібно СУК; осібно
ЛВУ і осібно ОЖЛВУ; осібно
УНО і осібно ОУК; та ряд інших.

Багато осередків СУМ мають Бать і
ківський Комітет і осібно Жіночу
Ланку. А чи Товариство Українсь-
ких Професіоналістів і Підприємців
мають бодай одну членкиню? Сумне
явище що українці в решті навчи-
лись співпрацювати між полами але
ще не додумались щоби працювати
разом як рівний з рівним!

Сидючи на недавнім Конгресі КУК
я зауважила аж до якого степиня
українці є традиціоналісти. При-
гадалися мені відізди козаків з
хуторів, коли вони залишаючи жінку
з дітьми і худобою, відіжджали на
Січ вертаючись лише рідко щоби
поблагословити її ще одним
нащадком /дай Боже сином/. Так
само приїхали до Вінніпегу наші
великі мужі, побільшості самі, щоби
ради радити.

Здається мені що доки молодша
генерація почала женитись і дома-
гаться трактовання гідне цього
віку, бенкетні головні столи були
освічені лиш лисими головами муж-
чин.

Та з цього всего найгіркіша
правда це те що українка готова
покірно приймати таке трактован-
ня. Українка згідливо їздить на
зізди і блукає сама, обладована
дітьми, коли її чоловік десь ніби
важні справи дискутує! Колиб
кожна подруга зрозуміла ідеї
свого мужа, поцікавилась ними і
ділилась з ним його запалом;
колиб вона була на правду та його
підпора і заохота; колиб поміж
нами було кілька Джекі Кеннеді,
Еленор Рузвельт, чи Пет Ніксон,
або ще кілька Славів Стецько: та

колиб наші мужчини почали бачити
своїх подруг не лише як господинь
своїх домів, матерей своїх дітей,
чи принагідних вигод в своїх ліжках,
а інтелегентних, думаючих, чутливих
партнерів свого життя! Може тоді
наші доми булиб веселіші і наші діти
не шукалиб нагоди вирватись з родин-
ного розсвареного дупла. Може тоді
ми моглиб стати у нашім модернім
окруженню і домагаться що ми врешті
переросли африканські і австралій-
ські племена.

Але доки ми не викинемо Гітлера
фільзофію " Kinder und Küche /діти і
кухня/ як одну сферу жіночого
світу, то наше українське суспіль-
ство заслуговуватиме слова Людовічі.

МРІЯ

Юрій Шимко

/Торонто/

Дорожу я Тобою
Обманная Мрія -
Без Тебе
Пустинно - безцільне життя.
Навіщо цей труд?
Навіщо ці сльози?
Навіщо безмежні страждання
Безвірних надій
Безнадійної віри?
Лякаюсь глибинної тьми
Незнаного строю
Коли висить над мною
Одяг судьби.
Душа хоч блукає
Осліпленим кроком
В азурних просторах
Тайних шепот,
Ніхто не докаже
Куди і за цим
Мандрую я земським шляхом.
Лише Ти одна
Спокусная Мрія
Немов маруана
В хвилинному щастю
Ти вічності дія -
Наркозна отруя Твоя
Невільничка гра
Де іграшками стали
Як ти і я!

УВАГА !

Чи Ви вже відновили свою
передплату на 1969 рік? - \$2.00

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕЗИДІЇ КУК ДО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

В справі смерті громадських діячів

- 1/ Подано до уваги Президії КУК що багато громадських діячів умирають на своїх становищах однаке вони відмовляються падати коли мертві. Ця звичка мусить закінчитися.
- 2/ На, або після 1ого січня, 1939р. всякий діяч знайдений на своїм становищі після його смерті, буде усунений із почесної громадської листи тільки після 90 днів ласки. Однак, де можна доказати що цей діяч є підпертий мітлою або йншим знаряддям закуплені громадськими грішми, додаткових 90 днів ласки буде нагороджено.

ДО ГОЛОВ КОНТРОЛЬНИХ КОМІСІЙ

Слідуюча процедура мусить бути ретельно дотримана:

- A/ Якщо після кількох годин завважиться що діяч на сходинах не рушається або не бере активну участь у переводі засідань, голова тоді змусить зробити дослідження. Через дуже образливу натуру громадських діячів, і через близьку подібність між смерть і їхніми природними ставленнями до громадської праці, дослідження мусить бути зроблене дуже спокійно щоби не порушувати діяча. Вирішальна проба це нагорода новим титулом. Якщо діяч не прийме цей гонор негайно зі запаленням тоді можна припустити що він мертвий. В декотрих крайних випадках, однак, інстинкт є так сильно розвинений що спазмодичне схоплювання можна зустріти. Хай це вас не обдурить.
- B/ У всіх таких випадках смертне повідомлення мусить бути написане покійником. 100 копій мусять бути зробленні, 3 передано покійникови а решта розіслано по українських часописах.
- B/ Форма 32-га під назвою "Заява До Включення у СПИС ГРОМАДСЬКИХ ГЕРОЇВ" мусить також бути негайно виповнина діячем.
- Г/ На кінець зробіть місце слідуючому дорученому.

Від Президії КУК

Р. Ігор Мортис

ЯК Я ВИЖИВАЮ БУДУЧИ УКРАЇНЦЕМ.

Борис Будний
/Монтреаль/

Я народився українцем. Не знаю ще точно чи цим хотіла мене доля покарати чи винагородити. Одначе мушу сказати що народившись українцем я відразу почав моє життя в несприятливих умовах бо цей випадок трапився в Німеччині коли то Гітлер і його оберменши уважали нас за неліпших від звірят. В тих перших мінутах мого життя я не був ще в цілості досить політично орієнтований щоб зрозумів те становище але мені кажуть що мимо того я почав розпачливо ревіти. Мабуть моє передчуття предсказало мені що мене може чекати в моєму житті і я почав мати поважні сумніви щодо мого приходу на цей світ у формі українця. Але вже було запізно. Всеж таке я таке пояснення не беру поважно бо вірю що моє горлання було спричинене моєю скромністю перед парадкуванням мого нагого тіла в операційній кімнаті.

Від самої колиски почалася над мною індоктринація. І багато спав в той час, і користавши з тої нагоди мама, батько і бабця по черзі шепотіли мені в вухо, "Ти є українець, син славного народу, твоя батьківщина, Україна, поневолина і твоє завдання в житті це працювати для її визволення. Наш пророк і геній, Тарас Шевченко, мусить бути для тебе провідним світлом бо він ціле своє життя мучився за Україну." Додатково бабця також розповідала про козаків, про Хмельницького і других славних наших героїв аж одного дня я пробудився після такої сесії цілком свідомий свого походження і хоча говорити ще не вмів то в думці повторяв те все що начувся від моїх батьків підчас мого невинного снання. В той спосіб моя доля була оолідно запечатана.

Коли я впинився в першій класі я вже був достатково приготований на дальшу освіту. Було це ще в Німеччині в таборі "Орлик" в Берхтезгадені де більшість мешканців були українці. В такому нашім середовищі я жив щасливо без турбот. Всі були українці для мене і я ще не знав що є різні українці. Якийсь час пізніше, я довідався що мешканці нашого табору походили переважно із Західної України, і не знаючи інакше я думав що по цілій Україні люди такі як ці що жили в моєму таборі. Перша вказівка що між українцями є різні українці зирнула тоді коли я раз почув від моєї мами що є такі мельниківці і бандерівці і що вони один одного вбивають тому що не можуть погодитися чи синій колір на нашому прапорі має бути на горі чи на долинні. Для мене тоді це видавалося досить дурною причиною для суперечки між ними. Хоча тепер я багато більш про ті справи знаю, я все ще тої самої думки яку я собі виробив майже 20 років тому. Раз я так був виставлений до українського політичного життя я почав скоро довідуватися до якої міри українці себе часткували. Одначе будучи такого віку я такими речами багато не переймався і більш роздумував якби-то висохнутися від бабці і втікти на двір до товаришів. Моя бабця мене дуже пильнувала і силувала мене читати по українськи і робити писемні вправи. Мій почерк вже тоді виявився безнадійним і моя бабуня намагалася мені допомогти його поліпшити. На цім вона і я збанкрутували. Не довго перед тим коли ми виїхали до Канади я також довідався

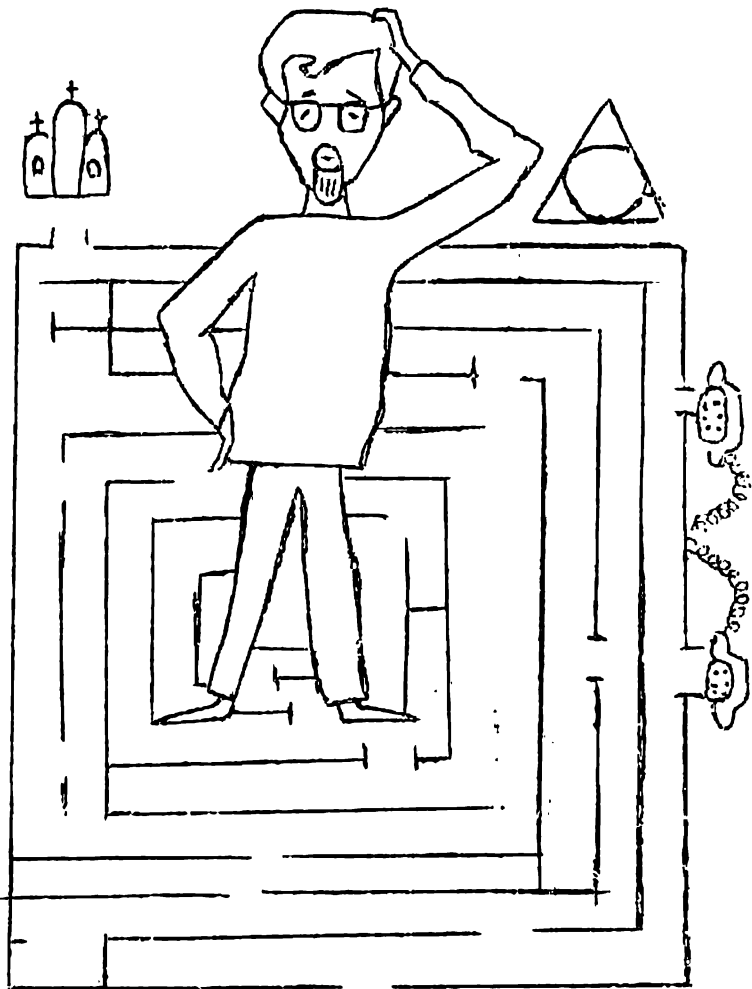
що це є такі католики українці і православні українці. Я не був свідомий цього до того часу бо що неділі ходив до католицької церкви і до православної церкви і не бачив жадної різниці між ними двома. Аж одного дня прибув до табору поляками вихований український єзуїт що себе назвав священником і він заборонив католикам ходити до православної церкви, погрозуючи їх грихом якщо вони продовжуватимуть цей християнський вчинок. Від того часу я став непоправним грішником і дуже добре почуваяся аж до тепер.

З віком, коли вже прибув до Канади, я починав чим раз більше ознайомлюватися з українським організованим /якщо його так можна називати/ життям. Старанне українське виховання почало на мене згодом ділати. В мені відчувалося якесь вкорінене споріднення з українцями і з українством. Наприклад, я лютувався коли мене хто називав росіяном або поляком, або коли хто звертався про Україну в неправильному світлі. Читав я книжки про наше славне минуле і захоплювався козацькими оповіданнями. Всеж таке за якийсь час я спостеріг що англійське оточення огорнуло мене із всіх сторін і що моя українська мова псується. Я перехо-

див тоді такий час що не вмів добре говорити ні по українськamu ні по англійському. Тоді моя мама негайно завела острій режим в хаті; поки я не прочитав найновіше число "Нового шляху", небуло й мови про гуляння на дворі. Маючи тоді може всього чотирнадцять років, не багато мене цікавило в тій газеті. Тож так я мусів мучитися хоча тепер багато завдячую тому часові. Очевидно що я також ходив кожної п'ятниці до української школи щоб дістати трохи української освіти. Про наші українські школи на еміграції можна написати окремі книжки. Кожний з тих котрий ходив до таких шкіл напевно міг би написати неабиякі особисті спогади. Ми ходили до тої школи більше задля того щоб стрінутися друзів і дівчат ніж задля того щоб навчитися що Дніпро, найбільша ріка на Україні, спливає у Чорне Море. Нас такі речі спеціально не цікавили. Натомість ми виробляли різні бешкети, показувалися перед дівчатами і регулярно вилітали із класу за двері. Всеж таке під такими умовами ми щось таке навчилися.

Належав я до Пласту. Тут становище було зовсім інакше. Тут панувала дисципліна. Не досить того що я вилітав під час сходи за двері, але вже того самого дня про те знала моя мати. І попадалося мені тоді; рівнож від впорядника і від мами. Пласт тримав і можливо ще тримає сильні звязки з батьками своїх членів і регулярно їм доказує яких не-здалих дітей вони привели на цей світ. В той сам час ті донощики в

Наш співредактор -
"Втікач" Будний !

очах тих розчарованих і збаламучених батьків робили себе взірцевими пластунами і неперевершеними українцями. Так я виховувався в пласті. Бути пластуном це статусовий символ бо кажуть що до пласту належить еліта української еміграції. І мабуть тому моя мати так дуже хотіла щоб я був пластуном і щоб я добре в Пласті пописувався. Одначе мені зовсім не йшло в Пласті. Виглядає що я не з еліти бо в Пласті не міг пристосуватися до ніякої кліки що тоді існувала і не знаючи що зо мною робити вони нарешті рішили мене викинути. Володарі Пласту віддихнули коли мене не стало в їхніх рядах бо я їм задавав труднощі своєю непокірністю.

Коли я став студентом включився я в студентські товариства і моє поняття про українство скристалізувалося. Я почав розуміти точніше причини провінціалізму яке поширилося між українцями. Я побачив що суперечки які ведуться між українцями приносять тільки некористь цілій громаді і я постановив собі що поки можливо я не буду входити в членство жадної політично-орієнтованій організації і буду працювати для українського загалу в організаціях які не є прилучені до жадного вище згаданого середовища. Я стремлю за тим щоб всі українські організації дружньо співпрацювали між собою для добра нашої громади і нашого народу. Якимось так сталося що я собі виробив доступ до майже всіх організацій і огруповань. Знаючи моє наставлення до української справи і мою неутральність зони мені довірили і всі намагаються втягнути мене у свої ряди. Але не раз мені приходиться почути від одних або других острі лайки протів артивників своїх від чого я дістаю нервові шоки і не можу спати в ночі. Часами начуюся такі речі що мені волосся дубом стає і робиться мені млісно і злісно. Не легко бути в такій ситуації в якій я знаходжуся бо часами мені здається і видається що ці прикрі коментарі спрямовані особисто на мене так як би то я був прмовцем того огруповання для якого дана лайка присвяченна. Правда є такі молодечі організації що особисто мене лають бо вони інтерпритують мої критичні завваги скеровані до них як підривчі намагання з моєї сторони пошкодити тій організації. Дивні вони, бо вони з тим виявляють свою не зрілість і страту довіря до самих себе якщо критика якого небудь формату загрожує їхнім існуванням. Біда є втім що з своїм наставленням і своїми застарілими методами вони самі відпижають від себе корисну молодь і з тим самим себе угроблюють. Але я терплю. Волю щоб вони висипували свою злосливість на мене і з тим самим полегшували себе, як вприскували цю отруту в суспільство.

Подобаються мені наші люди з Великої України. Я здавна навязав з ними блищі звязки і між ними знайшов собі одних з найближих моїх друзів. Я це не кажу тому що їх сприяю більш як людей з інших частин України, хоча мушу признати що їхній борщ мені багато більше смакує як галицький чи буковинський до якого я привик. Признам також що не все будучи між ними я почуваяся зовсім як в дома бо не раз вони насміхаються з моєї "галицької мови" і дають мені знати що я не є один із них. А це мене злостить бо для мене вони є мої, свої і українці мимо того що вони із східної України і що їхня мова акцентується інакше від тих українців що прийшли із західної України. Не раз, не знаю з якої причини, вони мене роблять відповідальним за вчинки Папи чи за вчинки Української Католицької Церкви. Очевидно від мене ні Папа ні Католицька церква не може сподіватися посвяченої оборони перед такими нападами бо я маю в запасі досить багато своїх критичних завваг щодо них і дуже радо можу їх виголосити.

І так я проживаю будучи українцем. Привик я до цього стану і міняти його не думаю. Кажуть деякі люди що тепер коли я живу в Канаді треба насамперед бути канадцем, або як ще деякі хитро це кваліфікують, канадцем українського походження. Що це за така потвора? Хочу щоб мені хто сказав що це таке канадець, чи канадська нація? Жити тут чи родитися тут нікого автоматично не робить "канадцем". Я родився в Німеччині і прожив там перших моїх дев'ять літ але ніхто не може мені сказати що я є німець. Чи я буду себе звати українцем замість канадцем, для уряду в Оттаві це не зробить найменшої різниці бо він: всеж таке радо стягає з мене податки. Я є канадським горожанином, говорю мовою з якою потрібно розговорюватися в цій країні, виконую свої обов'язки супроти цієї країни, люблю тут жити але нехай мене ніхто не асимілює навіть КУК. Бо як я стану канадцем без криски я буду ніхто; я буду згублена істота без жадної ідентичности в канадському загалу. Поки я себе буду тримати як о українець, я буду хтось, я буду належати кудись, я буду відгравати якусь роль в моїм житті. З асимілювати себе це стратити своє я; це зріктися свого походження; це в стати нічим бо людина ніколи не стане чимось що вона не є. Жадний українець ніколи не зможе стати ні англійцем ні французом а ще менше канадцем, бо асиміляція в Канаді значить перейти або до англійського або до французького елемента. Однаже жадна мецецина таку метаморфозу не переведе. Англійці свого не зріклися, французи свого не зріклися, і я не думаю свого зріктися. До гробної своєї дошки я залишусь українцем і не буду терпіти щоб мені хтось казав що я маю злитися з новою масою з якої мала б виринути нова канадська нація.

Сурмач

Юрій Шимко
/Торонто/

Збудись Юначе
Годі нам спокою
Нехай мати плаче
Над долею гіркою,
Тобі не слухать
Плач риданий
Рабської душі
Про час пропавший
Визволяти Рід
Неволею Проклятий !

Откинь в багно
Солодку чашу
Мирної Отруї !
Берись за діло!
З життя вимог
Творить Тобі
Не мрію, не надію
Далекої мети,
Лиш сталить меч
На Явний Чин
Хвилиночній Доби !

УВАГА

Щойно появилася високо-мистецької вартости платівка української клясичної музики у виконанні нашого оперного співака Йосипа Гошуляка, присвячена 100-літтю Канади та 75-літтю українського поселення.

Це історична та унікальна пам'ятка, чудово оформлена, містить тексти пісень мовами: українською, англійською та французькою. Подані світлини композиторів-клясиків, як теж їхні біографії /тримовні/.

Це єдине досі ідеальне видання для успішного пропагування української музичної культури серед оточуючого нас світу. Тим більше, що і ця ділянка в нас зовсім занедбана.

Появу цієї пластівки музичні критики /як наші, так і чужі/ прийняли з великим захопленням та вже висловилися про неї на сторінках газет тільки в суперлятивах. Ціна \$7:00 доларів.

Замовляти: в українських книгарнях або листовно: Yosyp Hoshuliak

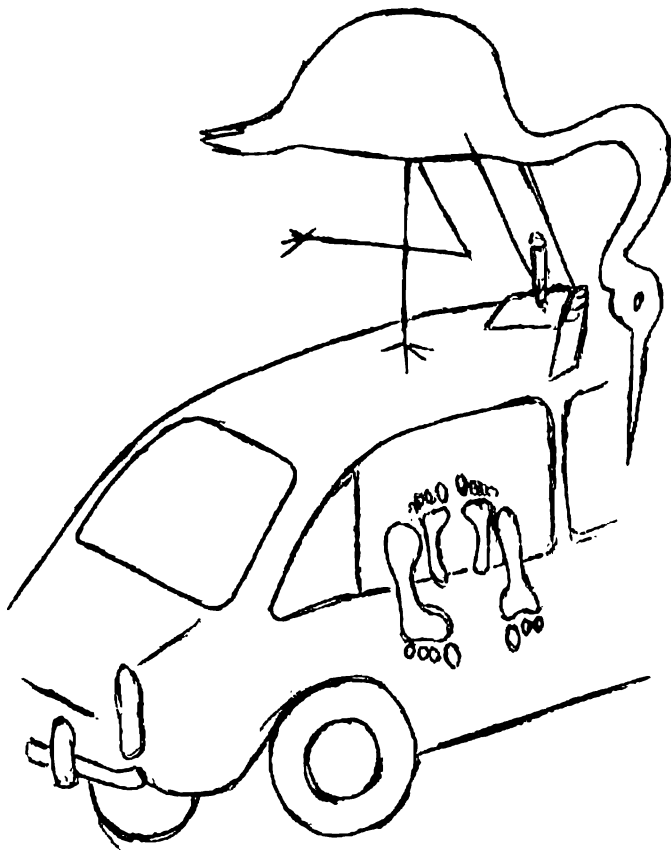
29 Laws Street,
Toronto 9, Ontario,
Canada.

До Лицаря на Білому Коні: Про Ідеальну Любов

Р. Ш.
/З.С.А./

Можна ствердити, що є хоч один пункт згоди між українськими хлопцями і дівчатами, імено, що існує основна проблема в наших відношеннях між собою. На загаль, головним аспектом цієї "проблеми" є брак дружньої, товариської атмосфери. На токість, в зустрічах між хлопцями і дівчатами панує якась дефензивна обережність, нещирість, а часом, просто нечемність. Знаходимо таку ситуацію майже в кожному місті великого українського скупчення, чи то в Чикаго, чи в Філадельфії, чи в Торонті. Тому, тверджу, що основні причини, які створюють такий стан, не виринають з особисто-індивідуального ступення, а радше, з вищого, групового /суспільного/.

На мою думку, можна підкреслити дві такі загальні причини. Одна, це соціологічна, яка виходить з природи

"БУДЬ ЛАСКА, ПОДАЙТЕ
АДРЕСУ НА ВСЯКИЙ ВИПАДОК"

речі нашої "політичної еміграції". А це є, що така інтимна, і дуже особиста справа як вибір жінки чи чоловіка /подружитися/, є злучена з національною ідеєю, з патріотичним /суспільно-груповим/ обов'язком. Себто, вимагається від кожної одиниці щоб вона вибрала собі життєвого партнера з поміж українців. Друга причина виринє з демографічного факту якій показує, що дуже часто, в наших великих середовищах маємо численно більше дівчат ніж хлопців; /принайменше, це є правдою, коли поглянемо на зорганізовану, чи активну молодь/.

Коли обмежено себе в дискусії до активної молоді, бачимо такий результат. Сполуча особистих життєвих ідеалів з суспільними, національними ідеалами викликає, в першу міру, зобов'язання, не лише супроти родинного кружка, але також супроти цілої української громади. Для декотрих така ситуація видається дуже тяжкою; виринє почуття загрози для власної волі в життєвих рішеннях. Та більш загальний і важніший результат цього злиття особистих ідеалів з суспільними є це, що це злиття викривлює і кидає цілком інше наświetлення на різні особисті знайомства. Хлопець не оцінює дівчину лиш за її загальнолюдські прикмети, але також на підставі групових категорій ідейності супроти усього українського. Дівчина робить це саме. Люди перестануть бути тільки людьми а стануть символами - Ці люди-символи викликають в одиниці не тільки почуття обов'язків супроти цієї даної другої одиниці, але також супроти української еміграційної спільноти і цілого українського народу. /Безперечно, це не є "легкий тягар" зобов'язань/. А що кожна одиниця /чи хлопець, чи дівчина/ здеє собі справу - або, ще важніше припускає що такі думки переходять також через головку другого з ким вона зустрічається, вона стає поверховно здержаною і обережною в своїх знайомствах. І тому така ситуація має потенціал на напружені

(16)

знайомства та відносини між нашими молодими.

Що до другої причини. Тому, що хлопці є в меншості це ставить їх в цікаву позицію - вони починають ставати "рідкий продукт". Результат цього є що певна кількість хлопців пересягають грати призначену їм мужиську роль "мисливця" і спокійно сягають на боці, взагалі не напружуючи чи спонукаючи себе щоб творити дружні і щирі знайомства з дівчатами. Часом навіть нема мінімум джентельменської поведінки. На томість, дівчата боронять себе від цієї неприродної ситуації як можуть; часто сягають дефензивно горді на зовні. Це відштовхує хлопців і назагал спрчинює ще більш нещирі відносини між хлопцями і дівчатами.

Як страшно прикро виглядає це все. Навіть не можемо створити справді сердечних, життєвих приятельств між собою, на основі котрих ми могли б формально перевертати гори для української справи, як також помагати одне одному в особистім життю. Навпаки ми отруднюємо собі життя, зачасто спрчинюємо собі різні прикrostі і унеможливуємо приятельські відносини. А трагедія для нашого суспільства /і для багатьох одиниць/ в тім, що збільшується число мішаних супружеств. Так часом виглядає, що цей процес починається через брак твердшого мужиського характеру між хлопцями. Чую від них критику в сторону дівчат, що дівчата "за патріотичні"! Чому? Тому, що уживають лиш одну критерію в виборах тривкіших знайомств з хлопцями, і.т.д. "Він мусить бути українцем". Деякі хлопці твердять що таке наставлення не може бути щирим бо переочує основні прикмети правдивої любови, мовляв, в правдивій любові входить в роль лиш індивідуальні, особисті, характерні чинники. Може українські дівчата, лиш силою факту своєї української приналежності забагато нагадують хлопцям їх власні національні обовязки. /"Совіть криза"/. Для підпруження від тих тяжких проблем, деякі хлопці шукають знайомства з не-українками. /Не маю нічого проти того, але: до цих дівчат підходять цілком інше: сягають

прикладовими джентельменами і "тяжко працюють" щоб їм подобатися і заімпонувати. /"Наш лицар на білому коні абрикує державу і залишає дівчат на плундровання чужими"/. До українських дівчат відносяться в нерішучий або коливаний спосіб раз дуже сердечно, а при другій зустрічі дуже нечестно. /Це напевно відзеркає їх власне нерішуче становище супроти їх ролі в Українськiм Світі/. Після численних таких переживань українська дівчина знаходиться в болючій ситуації. А в деяких випадках натрапить, чи в школі, чи в праці на чужинця який їй собі сподобає і зуживає усіх зусиль щоб здобути її серце. Вона стоїть перед фактом: не мала справді дружнього життя з українськими хлопцями; за те найчасніше зустрічалася з гіркими, дуже прикрими переживаннями. А тут, в її житті входить людина яка цінить усі її особисті прикмети і старається цілою своєю силою /хоч на початку/ зробити її щасливою

Дорогі мої друзі і подруги, неминаймо себе на великiм чужім океані як ті два легендарні нічні кораблі. Ми стримемо до того самого порту. На наших маштах хвилює цей сам прапор. Не допускаймо до того щоби буревій і холодні води скинули нас з шляху. Даймо одно другому змогу себе пізнати. Довіряймо і респектуймо одне одного. "Вина, дорогий Друже, лежить не в наших зорах, а в нас самих." Навіть з маленьким зусиллям і вирозумінням можемо створити якнайприємніші, щирі і цінні приятельства. Маємо на це усі завдатки.

ЗОЗУЛЬКА

Чи хочеш передплачувати
одинокую українську студентську
підпільну / avant-garde /
газетку у Вільному Світі ?

Місяці: листопад і грудень призна-
чаємо на: 1/ сплату залеглих перед-
плат, 2/ приєднання нових перед-
платників 3/ добровільні датки.

ДІТИ СВІТЛА І ДІТИ ТЬМИ

Роман Золочів
/Оттава/

Темна ніч, хоч око вибери. Безлюдні вулиці міста мерехтіли слабенькими світлами які височіли на вершках тоненьких стовпів, довкола яких зміїнно обкручувалася рання мряка. Годину четверту недавно вибив катедральний годинник. Хоч це вже була пізня осінь, вітрець, який гуляв по хідниках та дорозі, не носив листя а лиш брудні папери. Дерев тут не була так само як у майже всіх інших дільницях міста. Повербували решта їх ще в 1973-ому році. Раптом, мертву тишу пробили незвичайні звуки! Хтось біг. Ритмічні звуки відбивалися від будинків і немов бігли з своїм творцем. Чим раз голосніше, аж за рога будинку вискочив чоловік. Глянувши швидко в обидві сторони, він скрутив праворуч та побіг далі.

Молодий це був чоловік. Не мав більше як тридцять років. Хоч високий, не був він масивний. Помітно було що він вже довший час біжить бо лице його було дивовижно скривлене а легені аж розривалися за повітрям -- щоб лиш ще одну вулицю, ще лиш один квартал, щоб лиш добігти. Ноги не думали -- був наказ бігти -- як стануть, тоді лиш відчують біль; а тепер біжуть.

Пробіг він ще кілька кварталів і зупинився. Злапав на секунду залізного паркану. Швидко оглянувся на всі боки, і втягнувши у себе напівзатрошене міське повітря, увійшов він через головні двері апартаментового будинку. Прискочив до ряду гудзиків, а очі бистро скакали по прізвиськах -- ... Мистер Стівен А. Царевич ... 346. Механічно підскочила рука і раз по раз довго натискала чорну головку дзвінка. Не чекаючи відповіді, подітвся він до елеватора. Здавалося йому що то взяло вічність заки двері елеватора відкрилися на третій підлозі. В коридорі, при відкритих дверях апартаменту 346 стояв в халаті напівзаспаний, трошки пузатий чоловік, теж віком коло тридцятки.

"Ярку?" здивованим голосом спитали уста а очі прижмурилися.

"Так Стефку, це я." ледве витиснув з себе Ярослав Орлюк, витиснувшись попри свого друга в темряву помешкання, і звалився на софу.

"Що ти, п'яний чи що ... в таку годину? В усякому разі, що ти робиш тут в Філадельфії; чи тебе маринарка не перекинула була до Вашингтону?"

"Слухай, дай наперед шклянку води," прохрарів відсапуючи несподіваний гість.

Ідучи до кухні Стефко дивно глянув на свого колегу. Якийсь неспокій огорнув його. Він ще був з просоння та з вечірної рандки, але це скоро з нього тепер вивітрувало. Ярко, хоч часом посідав деякі дивні думки, не був сензаційний по натурі. Щось тут було не в порядку.

"На мавш воду ... Ну що сталося?"

"Стефку ... пам'ятаєш ту розмову що ми мали останної зими? Про лєнпи -- літаючі неототожнювані предмети, та вияснення на них яке я тобі подав?"

"Так, ти тоді був дещо злий на мене що я не дуже то був захоплений твоїми теоріями про ленпи та їх вплив на політичні події цього світу; так я пам'ятаю. Не кажи що маленькі зелені чоловічки дали тобі їздити на свої ленпі?"

"Ні, не їздив, але мабуть незадовго поїду."

"Та що ти знов верзеш, і в такій порі?" викинув Стефко голосом закращеним гнівом.

"Стефку, благаю тебе, вислухай мене уважно. Мені час тепер дуже дорогий і то що я тобі переповім мусиш добре запам'ятати бо я не думаю що ти мене в друге побачиш."

Ці слова дещо застрашили Стефана Царевича і він несвідомо спустився на зелений фотель коло софи і в темряві кімнати вліпив очі в обличчя свого длуга, пробуючи по його вигляді вгадати його думки.

"В першу міру не дивися на мене яє на збожеволілого. Не буду повторяти то що ми говорили минулої зими. Краще розповім тобі як я тут дістався. Як тобі відомо, мене перекинули минулого лютого до Вашингтону до маринарських верфів. Там мене призначили до проекту який був пов'язаний з електричними системами для підводних човнів які в коротці почнуть будувати в Норфолку. Були там комплікації з приводу того що човна мали бути озброєні ракетами Посідон а не Полярис. Ну, ми над тим довгий час сушили собі голови але не було з цього ніяких результатів. Аж врешті, сьогодні в práci, коло п'ятої по полудні я натрапив на щось що виглядала як розвязка. Телефоную до свого шефа, але він вже покинув бюро. Я залишився по годині з моїми калькуляціями щоби перевірити чи ця думка не була на вітер. За кілька годин я був переконаний що це не була страта часу. Хотів негайно дати знати шефові, але з огляду на це що з бюро не вільно в таких справах телефонувати, я рішився до нього особисто заїхати. Година була майже десята як я сів в своє авто. До шефа було недалеко бо він жив в Лайон Парку в Арлінгтоні. Підїхав я під хату, і коли я висїдав з авта щось притягнуло мою увагу не до люксусової хати а до городу який обкружував хату. В перші хвилині я не зорїєнтувався чому, але приглянувшись уважніше я запримітив якесь дивне жовтяве та ясно-червоне сяйво яке виглядало немов воно походить з городів сусідних хат повернених до наступної вулиці. В мої práci електрики я теж маю до діла з світлом і мені не потрібно було багато надумуватись. Я ще такого світла ніколи в життї не бачив, але напів здогадувався з чого воно походило.

Обережно я почав закрадатися боком хати свого шефа. Ніч була дуже темна бо висїли на небі густі змари, але сяйво так освічувало городи що я бачив кожний камінчик під ногами. Я вже підїшов був яких п'ятнадцять футів і минав вікно коли почув через напів відкриту заслону уривок розмови шефа яка неначе приковала мене до землі.

'.... способом я думаю, що я міг би скерувати цей проект в бажаний напрям, а якщо не вдасться то я перекину Джансона назад до його старого проекту саму програму подам до скасування нібито нам грошей конче потрібно на більш важливі проекти а не спекуляційні досліди в парамагнетичнім радарі.'

'Якщо цей Джансон далі буде нам докучати то ми самі постараємося щоби він в короткому часі став нешкідливий -- рак чи що там змайструємо.' якось

комічно проспівав високий голосочок.

Я не стерпів, та легенько підсунув одну шабельку заслони. По шкірі попли мороз а жолудок в секунді наповнився адреналіном аж варги мої задеревіли. На фотелі, напротів шефа, сиділо людоподібне сотворіння не вище як чотири фути. Воно було уbrane в якесь блискуче синяво-зелене убрання. Вуха мало воно дуже великі. На голові був ясно-білий шолом який затьмарював вигляд лица, але очі були сильно яскраві; світилися вони немов вогники з ручних ліхтарок.

В ці секунді я зрозумів усе. Чому мій шеф так завзято обстоював абсурдну політику 'ерзівців', його крайно скритний характер, та його дивні розпорядження щодо праці в бюрі. Мене охопив страх і я відвернувся від вікна щоби якнайтихше і якнайскорше повернутися до авта, але забув я про саяво в городі. В мій напрям йшов ще один з тих людоподібних сотворінь. На щастя він ще мене не закримітив бо я стояв за кущами, але ждати в надії що він перейде не закримітивши мене, булоб просити за чудом. Кинувши оком по землі, я знайшов здоровий камінь. Коли він наблизився на віддаль кількох кроків, я вискочив з кущів, та з всією сили пустив камінь йому просто в груди. Закашлявшись він звалився на землю і випустив з рук малу чорну коробку. Не надумуючись довго, я схопив коробку та зигзагами пірнув в напрям вулиці. Я майже добіг до хідника як раптом відчув страшний біль в лівому рамені. Удар кинув мною в бік, але я не впав. Вскочивши в авто я гнав шаленим темпом до дев'яность-п'ятки а відтак на полудне до Вудбриджу на леговище. Я знав що рану від лейсера не буде можливо сховати від шефа і він догадається що то був я. Одинокий рятунок був втеча з Вашингтонського району ще заки мали змогу замкнути всі можливості виїзд У Вудбриджі я мав приятелів в Летунськiм Клюбi. Один з них погодився мен взяти до Мурставн тут під Філялельфією бо дальше летіти було небезпечно, а решта дорози ..."

"Чекай" перебив йому Стефан. "А як з раменом?" стаючи з фотелю підійшов до нього.

"Удар не прямий, а то напевно я тут не сидів би тепер: але трохи крові таки стратив." відповів Ярослав стягаючи плащ.

"Та то треба з тим негайно до шпиталю!" стривожено крикнув Стефко побачивши обкрававлену, почорнілу рану.

"Ні, бо якраз на це вони ждуть. Я маю де піти -- але наперед мусів до Тебе вступити щоби Тобі це розповісти та передати цю чорну коробку."

"А що воно таке?" стримано прошептав Стефан.

"Я не є певний, але здається що воно має щось спільного з силами тяжіння. Але незалежно що воно не булоб можна бути певному що вони не будуть шпарувати зусиль щоби віднайти цей незаперечний доказ існування ленпів. І тому я Тебе прошу Стефку, ти ж мій добрий друг, не відмов мені цього, бережи коробку при собі, а сьогодні раненько сідай в авто, за всяку ціну не на літак, поїзд чи автобус, лиш Твоє приватне авто, і поїдь до Мілкові Там на університеті відшукай Професора Бенданді, знаєш того італійського астронома який в 1968 році віднашов десяту планету. Розкажи йому все що я Тобі розповів і передай чорну коробку; він знатиме що з нею зробити. Це все що я просив би Тебе. Обіцяй мені Стефку що Ти це виконаєш. Я не можу це зробити сам і тому звертаюсь до Тебе."

"Вони за тим шукають, правда? А що як довідаються що я це маю?"

"Ти зникнеш так само як зникло вже багато людей ... так само як я незадовго зникну. Я знаю, що я тебе страшенно наражую на небезпеку, але Стефку, на цім залеже дальше існування цілого людства, а ти тепер є остання надія."

"Ну добре Ярку, я рано поїду з тим."

"Дякую мій вірний друже." з полегшою сказав Ярослав встаючи з софи. Стиснув він руку Стефана залишаючи в ній чорну коробку і подався до дверей. "А тепер час мені йти. Нехай береже тебе Божа сила. В твоїх руках лежить свобода світу, мабуть на віки. Прощай!"

Заки Стефан опам'ятався Ярослава вже не було. Лиш зимна чорна коробка лежала на долоні щоби відганяти думки що це був якийсь прикрий сон. Він присів на софу та розгублено дивився на ту чорну коробку. Час немов стратив значіння. Не знав він як довго він так сидів і коли його розум знов набрав сили конкретно думати.

"Чи це можливе?" питався він сам себе. "Чи світ вже цілком перевернувся? Можливо це що літають лени і що по кулі земській ходять люди з других соняшних систем? І що вони контролюють наші уряди? Чому? Нащо ж їм це? А може Ярکو зійшов з розуму? Приніс мені якусь коробку з праці та втягнув мене в свої фантазії. Але рана? Може відбувався якийсь експеримент в праці і він був випадково ранений? З цього міг дістати потрясення а від так галюсінації. Це дуже можливе. Так, це навіть дуже правдоподібно. Нащо мені гнатися автом аж до Милвакі? Може таки краще було б потелефонувати до Вашингтону та розвідати справу? Але що як він говорив правду? Ні, краще нікому нічого не скажу. Почикаю кілька днів; може він вернеться, а може щось подадуть на радіо про нього як маняка чи що ... До Милвакі автом дуже далека дорога, а завтра опускати працю не дуже то вигідно бо мушу здати піврічний звіт. Також треба було б відкликати рантку з Анною. Як закрутити? Скажу правду то подумає що я умово хворий. Що сказати щоб вона повірила і не думала що я викручуюся з рантки? ... Незнаю чи є сенс мені їхати до Милвакі як Ярکو правдоподібно це все видумав. Та можуть в кінці і мене теж замкнути з варятами за то що я йому повірив. Ні, краще зачикаю кілька днів."

На дворі вже ясніло як Ярослав Орлюк добігав до підземки. Він знав що не лишилося йому багато часу; або рана або людоловці. Але він не відчував страху чи жалю. Його життя хоч не піде за дармо. Стефко подбає. "А тепер щоб якнайдалше від цієї частини міста; щоб вони знайшовши мене тут скоро не додумалися про Стефка. Вони і так до нього дійдуть. Як лиш устійнуть хто я є; їх архіви та компютори моментально вичислять всіх моїх приятелів та знайомих і їх адреси. До того часу напевно він буде вже в дорозі до професора Бенданді; аби лиш добився до Бендандого.

При кінці другого кварталу Ярکو закріпився поліцаєм. Він сповільнив свій біг майже до ходу і легким рухом оглянувся поза себе. Півтора кварталу за ним скорим темпом йшов другий поліцаєм. Ярکو насторожився! Він перейшов ще з десять кроків як закріпився що з протилежного кінця опущеної вулиці повільно наближалось чорне авто. Ярко знав що прийшов тут кінець. Блиснула в голові думка -- аби лиш живому не попасти їм в руки; щоб не видати Стефка, щоб дати йому якнайбільше часу. Ярко віднайшов ножа з кістянною рукояткою, свого постійного побратима ще з кних літ коли муринська проблема по містах досягала свого зеніту. Без драматичних рухів витягнув його і перетягнув ним два рази по обидвох зап'ястках і руки зашвав до кишенів. Не потрібно було йому довго чекати. Сім-годинна рана, його фізичне вичерпання, і врешті це робили своє. За хвилину в очах почало темніти а світелка на стовпах почали кружляти немов срібні метелики. Нараз напав його жах! "А що як я лиш страчу притомність? Вони могли б мене врятувати а тоді довідаються про все, на це в них є методи. Цих ран замало."

/докінчення на останній стор./

- ВИШЛИ НАМ СВОЇХ ЗНАЙОМИХ -

- їх ім'я та адреси, бодай ! А ми з приємністю вишлемо їм задувно по однім примірнику газетки "Зозулька". Ми переконалися, що переважно непотрібно висилати більше як один показовий примірник, щоб приєднати ще одного передплатника.

Читаєш газетку "Зозулька" ! Тепер подумай собі, кільки із Твоїх знайомих, українських студентів чи членів українських молодечих організацій хотіли б передплатувати "Зозульку", але не знають точно до кого звернутися.

Надходять вже Різдвянні Свята. Так кортить заграти роль "Миколая", але незнати чим можна б обдарувати своїх товаришів чи товаришок. "Зозулька" - це ідеальний подарунок ! Чому б не передплатити своїм знайомим "Зозульку", самостійну студентську газетку для творчої української молоді - тільки \$ 2:00 на рік /1969/

Прошу вислати передплату та донації на пресовий фонд на адресу адміністрації:

ZOZULKA MAGAZINE
c/o Mr. NICHOLAS KOLODKA
5612 MENNEREUIL
ST. LEONARD, MONTREAL 38, CANADA.
QUEBEC, CANADA.

Виставлену (cheques payable to): ZOZULKA MAGAZINE
Прошу повідомляти адміністрацію "Зозульки" про зміну адреси !

.

Чи Ти віриш, що діалог заставляє людину думати та створює підстави до конструктивного діяння ? Чи Ти вважаєш, що обмін думок між українськими студентами, членами українських молодечих організацій, та українською молоддю є позитивним явищем ? Чи Ти може маєш охоту розпочати полеміку в українським суспільстві критичною статтею про недоліки у нашому громадському, політичному, чи церковному житті ? Чи Твої вірші, повісті, сатири, описи знаходяться в Твоїй шухляді прикриті порохом ? Чи може хотів би нарешті побачити якусь свою серйозну статтю надруковану без жадних змін чи цензури ? Чи Ваша студентська громада чи клуб хоче передусім втримати зв'язок між студентськими організаціями чи поодинокими членами молодечих товариств ? Без сумніву, що так ? Тоді, прошу висилай свої матеріали до газетки "Зозулька" на адреси:

"ZOZULKA" MAGAZINE
c/o Mr. Modest Smoc
222 Lyon Street, Apt. 2,
Ottawa 4, Ontario,
Canada.

або

"ZOZULKA" MAGAZINE
c/o Mr. Borys Budny
85 Grove Avenue,
Ottawa 1, Ontario,
Canada.

ПРОШУ ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ "Зозульки" ПРО ЗМІНУ АДРЕСИ !

Репортаж про студентський спротив підчас концерту КУК у Вінніпегу.

Борис Будний
/Монтреаль-Оттава/

Перша частина концерту закінчилася і ми всі сидимо насуплені, розчаровані. От показали нам українську культуру -- затанцювали народні танці, заграли в'язанку з української опери що звучала як звичайна коломийка, і примеру нової композиції під наголовком "Шевченко Танго". Ми хворі, злі, і нетерпливі. Такої культури нам не треба. Чекаємо на другу частину.

Конферансіє, англійською мовою, представляє Йоанну Карасевич, прекрасну нашу співачку. З оплесками публіка її вітає і вона розпочинає свою програму пісню "It's A Beautiful Day Today" яку вона співає англійською мовою. Неймовірно! Чи це справді концерт КУК-у чи може ми попали кабаре. Між нами шум. Ми регочемося поміж собою і нам неприємно навіть дивитися на сцену. Декотрим хочеться вийти але з цікавості сидять. Друга пісня "People Who Love People". Цікаво чи вона хоч заспіває одну українську пісню? "Гей, пильнуйте, бо зараз вискочать на сцену го-го танцюристки!" Ми лопаємо із сміху але тиск крові помало підноситься. Пісня закінчена. Ніхто з нас не плещить. Це одна англійська пісня. Люди плещуть аж долоні болять, а нас хапає. Починає співати "Ой Не Ходи Грицю". Чудове виконання але з поміж нас ніхто не плещить. Вона кінчить свою програму і виходить під бурхливими оплесками публіки. Дехто з поміж нас виходить.

Слідуючий виступає Ед Іванко, талановитий наш молодий співак. Він також по англійському співає. Найто шляк трафить! Чи КУК здурів? Обурено встає один студент і прямує до виходу. Ми дискутуємо чи вийти масово чи терпіти ці муки.

Нараз чуємо він співає пісню з фільма "Доктор Живаго". Це вже забагато. Ми встаємо і виходимо із залі. У фое ми здивуємо ще других студентів. Ми всі емоційно настроєні і готові на що небудь.

"Давайте, висвистимо його!" хтось гукнув. Нам багато не треба. Ми сходимо на балькон якраз як пісня закінчується. Люди плещуть а ми букаємо, гукаємо, і шипимо. Люди перестали плескати а ми далі букаємо, гукаємо, шипимо і кричимо, "Ми хочемо по українському". Голови обертаються до нас з недовірям, "Невжеж, хтось посмів зривати такий культурний концерт?" Нагло культурна українська публіка реагує до нашого спротиву:

"Shut up, for Chrissake!" чути від одних.

"Don't be so bloody ignorant!" чути від других.

"Get out of here, you goddam bastards!" чути від третіх.

Підбігає до нас якась старша пані і каже, "Славно студенти, я з вами", і починає разом з нами кричати.

Публіка заскочина. Конферансіє пробує впанувати ситуацію але його намагання слабеньке. Ми сходимо назад до фое. До нас прилучуються ще інші студенти. Нас тепер о коло двадцять і ми всі розпалені. Джуліет співає також по англійському. Ми займаємо останні місця в долішній залі і на кінець пісні повторюємо наш протест. Джуліет дуже поденервована і каже що це перший раз в її житті що хтось її висвистав. На все приходить час, я собі подумав. Нас викидають вартіві із залі. Згодом кличуть назад бо Джуліет почала жалуватися перед нами за наш вчинок. Нам серце почало кряться із жалю і ми вийшли а на закінчення її проповіді публіка дала їй стоячу овацію, а нам лежа-

чу болячку.

Ми всі тримаємося в купі у фое. "Панство, всі говоримо по українському, і не заходимо в жадну сварку з жадними людьми. Ми опісля цього зберемося в моїй кімнаті у Форт Гаррі Хотелі, і вирішемо яке становище нам закати до цієї події. Підходить до нас якась достойність, "What the hell do you people think you are doing?" А ми до нього, "Говоріть по українському бо ми не розуміємо.

"I don't speak ukrainian, but I'm just as much a ukrainian as you are, maybe even more so." Він горячується "If you don't like the concert then leave. You don't have to make asses out of yourself."

"Look, man, we don't have anything to say to you and you to us." Ми від нього відвертаємося.

Вартові стоять коло входу до залі щоб нікого з нас не впустити. Прибігає менеджер аудиторії.

"If you people don't clear out of here, I'll send for the paddywagon!"

"Do you speak ukrainian?"

"No, I don't! I mean it. If you don't clear out, I'll call the paddywagon."

"Go ahead! We're not doing anything. Relax!"

"I'll have no riots here, you understand. I shall tolerate no hooliganism on these premises."

"Look, for crying out loud. We're just standing here; we're not causing any trouble."

"Не сперечайся з ним! Бачиш що він глузд тратить."

"Гей, ви чули? Нас хочуть арештувати."

"Чудово!"

"Обминаймо авантур. Покажімо їм що ми дисципліновані."

Менеджер далі горячкує. "Увага, спокійно! Поліція приїхала."

Входять два вінніпегські копи. Виглядають немов просто з Чикаго приїхали. Правдоподібно вибрали двох найсильніших яких мали. Один в окулярах і його не можна бити. Менеджер спиниться і показує на нас. "There they are, the whole bunch of them." Поліцай без окулярів підходить до нас і просить нас вийти з будинку. Ми виходимо і стоїмо на сходах перед будинком. Менеджер намагається переконати поліцаїв щоб нас арештували за порушення спокою. Хтось з наших учасників переконує поліцаїв що то не потрібно бо ми жадних авантур не будемо вчиняти.

"Може б ми почали співати "We shall overcome." Всі сміються.

"Маймо sit-in тут!"

"Таке повстання нам вже давно потрібно було мати."

Поліцаї відїзджають. Концерт закінчився і люди виходять на двір. Сиди підходять до нас похвалити, другі поганьбити, а йнші дивляться на нас дивовижно. Всі дискутують про наш вчинок.

Ми збираємося у Форт Гаррі Хотелі. Тут нас близько 75 студентів. Віктор Гетьманчук перебирає провідництво /тож його кімната/ і заводить остру дисципліну. З дискусії виходить що не всі згідні з способом протесту але всі тої думки що програма концерту була незадовільна і ніяк не відзеркалювала українську культуру. Рішення було зроблене щоб перепросити артистів бо протест не був спрямований проти них тільки проти організаторів. Входить Роман Сербин, голова СУСК. Він перебирає відповідальність вчинку на СУСК і погоджується представити наше становище рано на черговій сесії КУК. Він інформує що вже артистів перепросив.

Слідуючі рішення є зроблені: Треба цю ситуацію так залагодити щоб запобігти небезпеку розвалу конгресу КУК, студентів і цілої громади. Ми

мусимо зайняти перше слово на сесії КУК; в'яснити наше становище і замкнути на тім дискусію про цю подію. Голова закликає всіх студентів масово прибути ранком на сесію КУК. Народа закривається і всі розходяться.

Десять нас збираються в Марлборо Готелі щоб виписати резолюції і докладно встановити наші домагання. Всі приготовані перебрати силою конгрес якщо нам не дадуть перше слово. Довідуємося що редактори наших часописів також думають займати становище до цієї події.

На другий день рано ми займаємо перші ряди в залі де відбуватиметься чергова сесія конгресу. На залі ще мало людей. Нам вдається мати перше слово. Сербин починає говори-

ти і зала починає скоро заповнятися. Ми йому перебиваємо бурхливими оплесками. Бачемо що маємо також підтримку від старших учасників. На закінчення Сербин представляє резолюцію: щоб більш не провадилася жадна дискусія на цю тему. Він перестерігає що така дискусія може негативно відбитися на цілу нашу громаду. Резолюцію прийнято і potwierджено. Вислід голосування дає 137 голосів за; 34 проти; 5 стрималися. Ми виграли і горді з себе. Ми всі відчуваємо нашу студентську силу скеровану до оборони української культури і цілого українства перед асиміляторами в КУК. Ми відчуваємо велику солідарність між собою, відродження і гордість нашого українського походження. Від Ванкуверу до Монтреалу ми себе розпізнали, зрозуміли і зблизили. Наша мета одна.

ТИ ПРИЙДЕШ

Вже не довго, і ти прийдеш,
І настане спокій
застигне біль.
Тоді сповниться ціль
життя,
Тоді закінчуться
страждання
які почались ще
від дитя.

Так, так ти прийдеш,
Безумовно.
Мабуть нагло
як це вмієш.
І пригорнеш мене
до себе,
І я буду навіки
твій.

А як ти прийдеш
знайдеш мене
в кровавім рові,
чи може в шпиталі.
Або між шклом, і
порваним залізом,
на асфальті, серед бруду
можливо я також там буду.

Прийди!
Мене спаси!
Я втомлений
життєвським морем.
Тоді заплющу свої
очі,
і застигну навіки.

Члени Українського Студентського Клубу при Торонтському університеті, учасники студентської демонстрації під час концерту КУК у Вінніпезі.

О. Валер, В. Гельманчук, Г. Паламарчук, Ю. Копац,
у. Петик, С. Генік-Березовський

/Торонто/

Українська спільнота в Канаді стоїть перед безсумнівною кризою, коли йде ться про збереження української ідентичності в цій країні. Тому вона му- сить рішитися яким шляхом має йти, прямуючи у майбутнє: шляхом асиміля ції в англійському чи французькому суспільстві, чи шляхом зберігання української мови і культури та їх включення як повновартісної одиниці у канадську культурну мозаїку.

Ми, делегати Українського Студентсь кого Клубу при Торонтському універси теті на з'їзд СУСК та делегати СУСК

на Конгрес КУК, стверджуємо, що події які відбулися на 9-му Конгресі КУК у Вінніпезі від 12 до 14 жовтня ц.р., віддзеркалюють повністю ту кризу, яка зарисовується в українському суспіль стві в Канаді.

9-ий Конгрес КУК робив закиди украї нській молоді, що вона асимілюється, є байдужою і незацікавленою украї нською справою. Одночасно закликав українську молодь виконувати свій "священний обов'язок" щодо української мови і культури. Ці заклики до збе рігання української мови і культури українська молодь чує, зрештою, пос тійно впродовж довгих років.

KOAOODKA

KYK PRESENTS -

KALBA AND HIS HAPPY BLUNDERERS /"

Ми, українські студенти, приїхали на з'їзд СУСК з різних частин Канади, щоб обмінятися думками щодо майбутньої ролі української спільноти у новій канадській федерації. Ми мали там нагоду вислухати поглядів політиків та науковців українського, англійського і французького походження. Усі доповідачі підкреслювали наш святий обов'язок зберігати нашу мову та культуру для збагачення канадської культурної мозаїки. Після доповідей, студенти, поділені на малі групи /12-15/ дискутували на тему цих поглядів і заявили за ними.

На другий день ми брали участь у другій сесії КУК, присвяченій проблемам молоді. І знову там підкреслювано постійно важливість збереження української мови і культури.

Тим часом, того самого вечора відбулася подія, яка заперечила цілий дух 9-го Конгресу. Того вечора відбувся зрочистий концерт, який, як нам здавалося, повинен був віддзеркалювати найкращі сторінки нашої культури. Замість того, більшість вокальних точок цього концерту, зокрема сольові вокальні виступи показали нам чужий і чужомовний репертуар легкого жанру, який не мав ніякого відношення до української культури. Відомо, що солісти, які виступали в цьому концерті, брали давніше участь в імпрезах з українським репертуаром, а панна Карасевич виступала навіть у Вінніпезі в драмі "Маруся". Співачка Джуліет напевно була б підготувала собі також дещо з українського репертуару, якщо б аранжери концерту були поставили їй при контракті таку умову. Але самі організатори концерту доручили артистам виконати три пісні з неукраїнським змістом і неукраїнською мовою, а дозволили кожному тільки на одну українську пісню. Це нас, студентів, обурило і призвело до емоційного спонтанного вибуху, який виявився нашими вигуками і нашим демонстративним виходом із залу.

Після концерту, на сходоках аудиторії відбулися гострі дискусії між студентами і старшим громадянством. Пізніше поверх сотні зацікавлених студентів взяли участь у спільних дуже здисциплінованих сходинах. З дискусії на цих сходинах виникли наступні точки заяви, які були прийняті Конгресом

наступного дня:

- 1/ СУСК бере на себе повну відповідальність за подію, яка сталася на концерті та готовий перепросити артистів за неприємність і біль, які були завдані їм цим вибухом спонтанної та емоційної реакції деякими членами нашого студентства.
- 2/ СУСК виказує своє незадоволення програмою останнього концерту тому, що він не віддзеркалював різних аспектів української культури і не дав змоги публіці побачити який вклад українська культура може зробити до канадської спадщини.
- 3/ СУСК вимагає, щоб на майбутні офіційні концерти КУК відбувалися в тому дусі і з такою програмою, яка б показала нашим співгромадянам не-українського походження високу якість нашої культури, а в українців збудила гордість за український вклад в мозаїку культури Канади.
- 4/ СУСК, беручи всю відповідальність за емоційний виступ своїх студентів уважає, що дальша дискусія над цією проблемою під час нарад КУК вийде лише на некористь КУК та СУСК і СУСК уважає, що справа повинна закінчитися на цих резолюціях.

Нам єдино можливий висновок з цих подій є такий: Президія КУК вступила у своїй громадській праці на новий непевний ґрунт, у висліді чого може прийти до повної асиміляції і занепаду нашої культури в Канаді.

Thinkers' Conference on Cultural Rights.

В дні, 13, 14, і 15-го грудня, ц.р., в Торонті при King Edward Hotel відбудеться всекрайова Конференція для конституційних прав для етнічних груп в Канаді. В попередніх числах "Зозулька" згадувала дещо про ціль Конференції. Цим разом закликаємо все українське студентство активно заангажуватися в цій справі. Сумніваємось чи треба знову підкреслювати велику вагу цієї конференції для української спільноти в Канаді, бо кождий з нас чи особисто, чи з рамців студентської громади чи клубу прилучиться до співпраці. По ближчі інформації звертайтеся до — Senator Paul Yuzuk
The Senate, Ottawa, Ontario, Canada.

ВИСОКОШКІЛЬНА СТИПЕНДІЙНА ФУНДАЦІЯ

Наша Мета

ВСф - це урядом зачартерована ощадно-харитативна установа ціллю якої є заохочувати молодь до університетських студій та сприяти освіті шляхом шляхом уділювання стипендій та іншої допомоги студентам, університетам, каледжам та іншим високошкільним установам з фонду довіреного майна, спадщин, вкладів, пожертв і т.п.. Чартер ВСф вимагає, щоб кожний вплачений сотик був призначений на фінансування високої освіти і науки.

ВСф очолює відомий професор Оттавського університету, дост. сенатор Павло Юзик, канадським управителем ВСф є пан Богдан Зорич. Дирекції допомагають визначні представники релігійного, наукового, політичного, культурно-освітнього та господарського життя, які творять Колегію Опікунів-Дорадників.

ВСф, як зачартерована харитативна установа, адмініструє освітньо-ощаднестевий Високошкільний Стипендійний План /ВСП/, який є побудований на кооперативній засаді. Громадяни складають свої заощадження в найбільшій канадській "траст" компанії Canada Permanent Trust Company, яка являється "трасти" для ВСф.

По ближчі відомості про Високошкільний Стипендійний План прошу звертатися листово на адресу:

Higher Education Scholarship Foundation
Mr. Bohdan Zorych, Canadian Director
18 Leland Avenue,
Toronto 18, Ontario,
Canada.

Просимо згадати, що Вас поручила газетка "Зозулька"!

- - - - -

Заохочуємо читати офіційні публікації ТУСМ:

1/"СТУДЕНТСЬКА СТОРІНКА" в тижневику "Шлях Перемоги"; головний редактор, Володимир Будзьяк.

2/"СТОРІНКА ТУСМ" - двомісячна сторінка в щоденнику "Свобода", гол. ред. Христина Кульчицька.

3/"Студентська Думка" в "Гомін України", гол. ред. Любомир Жила.

Цього року, 1968, Спілка Української Молоді під проводом Крайової Управи відзначувала 20-ліття СУМ в Канаді. З цієї нагоди, 28-го вересня, '68 р., в Торонті при Ройал Йорк Готелі відбувся величавий Ювілейний Бенкет. Магістер Юрій Шимко, господар свята, на закінчення бенкету висловив думки, які всім варта було б запам'ятати:

"Прослухавши цінні слова представників старшого та молодшого покоління дозволю собі на закриття Бенкету заповнити прогалину покоління - т.зв.

і застановитись над самим питанням бенкетів.

Кажуть, що коли Українець щось лише повторить і йому це сподобається - воно автоматично стає традицією. І ось через останні десяти років дуже традиційними стали так звані формальні бенкети.

Одні кажуть, що це типічна Північно Американська Хвороба, яка серед українців доходить до стадії манії. Другі твердять, що це явище дуже згідне з типовими прецедентами життєрадісного, веселого, широкого та гонорового українця. Мені очевидно незручно входити в полеміку над питанням традиційности бенкетів - зокрема сьогодні.

Однак хочу звернути коротко увагу над так званими трагічними бенкетами. Тобто коли присутні бачуть лише бенкет, а не ціль бенкету, яку забувається, очевидно зараз після офіційних промов.

І тому дивлючись на цей величавий сьогоднішній бенкет, мов велике бажання було б щоб він не став трагічним - щоб ми усі сьогодні розійшлись не лише підхмелені веселими споминами, але також з певним переконанням.

З певними постановами, та з певним почуттям обов'язку, які сповдані метою і ціллю для якої улаштовано цей бенкет. Для нас, української молоді родженої поза межами батьківщини; нам - яким запах чорнозему невідомий; нам - яким запах зарі часто незрозумілий; нам - яким

УКРАЇНСЬКІ ПРОФЕСІОНАЛІСТИ І
ПІДПРИЄМЦІ В КАНАДІ.
Зозулька

В дияк, 11 до 14-го жовтня, ц.р. в українській столиці Канади, Вінніпег, відбувся IX Конгрес Українців Канади. Одночасно, в суботу пополудні відбула свою конференцію Федерація Клубів Українських Професіоналістів і Підприємців, головою якої став Канадський Федеральний посол Марко Смерчанський.

туга за українською весною непонятна; ми - які терпіння під воєнним лихоліттям не пережили; нам відповіді на наші питання часто не зрозумілі! Тому жертуйте свої часами постарілі перекочення та олекшіть ваш консерватизм!

Якщо у нас спільна ідея - Ви дайте нам дороговказ; це буде ваше найбільше досягнення. А ми молодь шукатимемо шлях. Випробуємо усі засоби, ми вас впевняємо, що виберемо найкращі. Тоді спільно дійдемо до нашої призначеної мети."

Окрім "Зозульки" читайте

1/ Horizons: Ukrainian Students' Review

Цьогорічне число "Горизонтів", англійського органу Союзу Українських Товариств Америки /СУСТА/, під редакцією Оленки Гікавої-Сацюк має багатий і різноманітний матеріал. В редакційній статті подано короткий перебіг Світового Конгресу Українського Вільного Студентства. Спеціальна частина п.н. "У річницю", написана Олександром Сидоренком, відмічує 50-ліття проголошення української державності 50-ліття бою під Крутами і 25-ту річницю створення Української Повстанської Армії. Також поміщено інші цікаві статті на різні теми.

Адреса: Horizons

c/o SUSTA

2 East 79th Street,

New York, N.Y., 10021, U.S.A.

2/ СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ

Цьогорічне число "Студентське Життя" українськомовного органу Союзу Українських Студентських Товариств Америки /СУСТА/, під редакцією Андрія В. Чернодольського, має також багатий і різноманітний матеріал. В найновішому числі появляються цікаві статті про "Канадський Вісник", "Асиміляцію" та різні вірші й повісті.

Адреса: Mr. Andriy W. Chornodolsky

Cumberland Hall, Rm. 109

University of Maryland,

College Park, Maryland, 20740, U.S.A.

3/ Студент

Управа Союзу Українських Студентів Канади /СУСК/ почала видавати газету-

Хоч IX Конгрес Українців Канади проходить під гаслом "В єдності сила", та з метою "об'єднати сили всіх українців в Канаді всіх генерацій, незалежно від їх політичної чи релігійної приналежності"; всеукраїнська українська установа, Федерація Клубів Українських Професіоналістів і Підприємців, виявилася можливою, що має той потенціал для практичного здійснення цієї мети - масового "об'єднання сил". Але на жаль, українські часописи в Канаді, як і в Америці, у своїх звітуваннях та міркуваннях над висновками Конгресу, майже без винятку переочили важливість відношення діяльності Федерації К.У.П.П. Навіть не появилася якась згадка про сам факт, що Федерація К.У.П.П. формально вступила в члени КУК; що подано був до відома в понеділок, 14-го жовтня, п. С. Радчук.

Вже тепер існує щонайменше п'ятнадцять Клубів Українських Професіоналістів і Підприємців в Канаді, члени, діяльність та "об'єднана сила" яких постійно зростає. По інформації про Клуб у Вашому місті, можна звертатися листово до:

Mr. M. Smerchanski, President,
Federation of Ukrainian Professional and
Business Men's Clubs of Canada,
102 Hamdsart Blvd.,
Winnipeg, Manitoba,
Canada.

або до поодиноких членів управи відділів КУК.

Ширший звіт про Федерацію К.У.П.П. буде поданий в наступному числі "Зозульки".

двомісячник "Студент" українською і англійською мовами. "Student"
5213 Hutchison, Montreal, P.Q., Canada.

ЦЕСУС інформує ...

Богдан Футей
/З.С.А./

Підчас авдієнції у Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого, було обговорено можливості скликання світового з'їзду українського студентства в Римі. З'їзд має відбутися літом 1969 року під патронатом Верховного Архiepіскопа у приміщенні Українського Католицького Університету. Управа ЦЕСУС-у, беручи на себе відповідальність переведення цього з'їзду, організує подорож до Європи спеціально замовленим літаком. Подорож має тривати приблизно чотири тижні, з цього один тиждень є призначений для з'їзду в Римі, а три тижні тижні для подорожування і відвідин Європи. Управа ЦЕСУС-у закликає організоване українське студентство до численної участі в цій надзвичайно цікавій програмі. Просимо студентів зголошувати свою участь через студентські центральні або на адресу президента ЦЕСУС-у. Близькі відомості будуть подані в "Зозульці". Управа ЦЕСУС-у прийняла резигнацію референта преси та інформації мгр Оленки Сацюк з родинних причин. За пророблену діяльність щиро дякуємо Оленці та бажаємо всього доброго. На пост референта преси і інформації намічено мгра Юрія Кульчицького, діючого президента СУСТА за 1967-68 рік. 13-та з черги Міжнародна Конференція національних студентських союзів, організована КОСЕК-ом, відбудеться під кінець 1968 року. Точна дата і місце через специфічні причини ще не устійнені. Управа ЦЕСУС-у є в постійному зв'язку із КОСЕК-ом і приготувляться до участі в Конференції. Появився вже в друці англійською мовою "Меморіал до Студентства Вільного Світу про Переслідування й Нищення Української Культури в СРСР". Меморіал є виданням ЦЕСУС-у за уповноваженням Світового Конгресу Українського Вільного Студентства - СКУВС. Меморіал можна набути в Управі ЦЕСУС-у за ціну \$1:50.

В справах, зв'язаних із цими інформаціями, просимо звертатися на адресу:

д-р Богдан Футей

Президент ЦЕСУС

5203 West Ridgewood Drive,
Parma, Ohio, 44134, U.S.A.Маніфестація "соціалістів"
в Торонті.

Зозулька

22-го серпня, ц.р., о год. 5.45 поплудні, перед управою міста Торонта група "соціалістів" намагалася перевести маніфестацію під притягаючим кличем "Руки геть з Чехословаччини". До цієї маніфестації прилучилися чехи і словаки із своїми транспарантами не знаючи що ліві "демократи" намагалися використати ситуацію щоби нап'ятнувати демократичний устрій Заходу, американську "агресію"/?/ у В'єтнамі, і вивістити блага "соціалістичного ладу" і його "добродійства". Однак чеські і словацькі маніфестанти зорентувавшись хто криється під вищезгаданим гаслом, виступили проти них, висвітали лівих промовців, та силою більшості домоглися доступу до слова.

На маніфестації було присутніх не більше ніж 150 осіб; більшість із них чехи і словаки.

Маніфестацію "соціалістів" спонзорували деякі ліві активісти університетів Торонта і Йорку, але потерпіли невдачу.

"Рожеві" режисери дали ще один доказ дволичности і тактики підступу і обмани п'ятиколонників.

- - - - -

Торонтський УСКлуб працює!

Христя Томків

/Торонто/

Цього року Український Студентський Клуб при Торонтському університеті з зав'язяттям почав свою працю. Відкрили ми свій рік дуже контроверсійними сходами, на які запросили професора Коляску, автора книжки "Еду кейшен ін да Совет Юкрейн". Сходина вдалася незвичайно успішно. Прибуло близько 500 осіб, і на другий день стання про ці сходина появилася в університетській газеті "Варситі".

Регистрація цього річних членів відбулася тиждень пізніше, 1 жовтня у формі вечірки. Прибуло коло 250 студентів, а зареєструвалось 130 - це найбільше число на перший вечір в історії нашого Клубу.

З великою охотою і з новими силами

хочемо надати нового розмаху нашій праці цього року.

В днях 12 і 13 жовтня наш Клуб брав участь у ІХ Конгресі КУК-у в Вінніпегу. Студенти організували там "Тіч-ін" на тему "Українець-канадець у новій федерації". "Тіч-ін" - це є науковий обмін думок кваліфікованими людьми на дану тему. Промовці були цікаві і добре приготовані. Одна з конклюдій з цих доповідей була, що в новій конституції Канади українці повинні забезпечити собі право затримати і плекати свою мову і культуру.

Студенти з Торонта також прибули на концерт КУК-у, який відбувся у неділю увечері і можна з гордістю заявити, що студенти з обуренням запротестували, коли показалось, що на концерті української культури, більшість пісень були англійські.

Не відкидаючи традиційних і розривкових наших занять, хочемо цього року організувати дебати на дуже актуальні, а досі непорушвані теми. Наприклад: вплив українського способу думання та взаємини між нашою молоддю, а зокрема відношення українських хлопців супроти дівчат і навпаки.

Також важливою і актуальною проблемою для нас є наша роль в Канаді. Це є надзвичайно важливе питання, на яке треба б відповісти. Дивлячись на цілість українського суспільства в Канаді, бачимо, що маємо мале число організацій, але, як цілість, ми є розгублені! В нас немає з'єднаного одноцільного проводу, і ми не маємо ніякої підставової політичної чи соціальної філософії.

Багато керівників в українській громаді є настільки зайняті старанням щоб вдержати існування своєї партії чи організації, що нерозумно гублять і забувають про нашу спільну потребу - потребу з'єднатися і масово, організовано змагати до прогресивного здійснення української цілі.

В цьогорічній езекутиві є президентом Олег Валер, віце-президентом Марія Даниляк, секретарем Уляна Петик, скарбником Віктор Гетьманчук, імпрезовим референтом Дарія Малецька, культурним референтом Реня Тершаковець, референтом з'язків Марічка Луців, представником першого ро-

ку Галина Ковальська, і пресовий референт Христя Томків.

Українська Студентська Громада в Нью Йорку.

Юрій Савицький
/З.С.А./

В п'ятницю, 1-го листопада ц.р., Українська Студентська Громада в Нью Йорку відбула свої загальні сходи в приміщенню Нью Йорк Університеті. На цих сходинах, Ярослав Кошів, учасник студентського "Тіч-ін" в Вінніпегу, виголосив цікаву доповідь на тему "Українські Студенти в Канаді" та представив звіт із Конгресу КУК-у. Ці сходи були надзвичайно успішні, та в них брали участь студенти з околиці Нью Йорк. На другий вечір, відбулася наша забава, "Осінні Обженки", на котру також прибули масово українські студенти з околиці.

На 13-го грудня, ми маємо заплановано відбутися наші наступні загальні сходи під темою: "Звіт з України". На цих сходинах, кілька із наших членів-студентів, що останнього літа відвідували Україну, будуть представляти свої особисті враження із цих поїздок. А 15-го грудня, при Українським Народнім Домі, відбудеться Загальна Конференція всіх наших визначних місцевих громадських діячів, щоб обговорити тему, "Будучність Нашої Громади та Нашої Української Спільноти".

На кінець тижня, 4 і 5-го січня, '69, відбудеться Студентський Лещатарський З'їзд при участі не тільки членів нашої УСГ, але також студентів із Бостону, Філядельфій, та Нью Джерсі. Запрошуємо всіх студентів прибути на наш з'їзд на Союзівці, Нью Йорк. Описи наступних наших надзвичайно цікавих занять будуть подані пізніше.

Хочемо подати до відома всім студентам, що УСГ організує під час літа 1969 року величаву поїздку до Європи на Високошкільні Літні Курси Українознавства при Українським Вільнім Університеті в Мюнхені. Звертаємо увагу, що:

1/ Український Вільний Університет подяє до відома всім студентським об'єднанням та студентам, що цьогорічні Високошкільні Літні Курси Україно-

знавства відбудуться в Мюнхені від 15 липня до 10 серпня.

2/ Курси призначені для студентів і студенток європейських і позаєвропейських високих шкіл, які хочуть поширити й поглибити свої знання про Україну в її сучасному й минулому.

3/ В програму Літніх Курсів входять виклади присвячені головним ділянкам українознавства, зокрема історії та географії України, історії української літератури, музики й мистецтва, українській філософії й педагогіці, а також деяким державно-політичним, економічним та соціологічним проблемам сучасної України.

Ближчі відомості про участь в поїзді за кошт тільки \$100 доларів, можна одержати листово від УСГ.

NYC Ukrainian Student Hromada
140-142 2nd Avenue,
New York City, N.Y., 10003, U.S.A.

Український Концерт при Університеті Ватерлю.

Анна Романишин
/Ватерлю/

Українська громада міст Кіченер-Ватерлю та околиць мала честь гостити в себе відомі хори Торонта: "Прометей", "Діброва" та танцювальний ансамбль "Верховинці". Концерт відбувся в театральній залі університету Ватерлю. Артисти Торонта приїхали на запрошення Українського Студентського Клубу, який zorganizував цей концерт.

В неділю, 20-го жовтня, ще надовго перед виступом зала зиповнилась по береги. Публіка була різноманітна, около 60% місцевих українців, молодь з Торонта, гроно професорів і працівників університету; були навіть Індуїсти і декілька муринів.

Після канадського гимну, хор "Прометей" розпочав свій виступ прекрасним Київським жальмом "Блажен Муж".

Величаво звучаво звучала ця пісня в залі шекспірівського театру!

"Прометей" продовжав свій виступ при бурхливих оплесках публіки, що слухала по мистецьки виконаних пісень мов загіпнотизована. Також оплесками дякувала громада танцюристам ансамблю "Верховинці", що виконали

"Веснянку" і "Гопака".

Після перерви обидва хори виступили в національних одягах. Дівочий хор "Діброва" відспівав "Молитву за Україну", "Там над Прутом Моя Коломия", та інші пісні, і на загальнобажане "біс" жартівливу пісню "Ой била мене мати".

Та скоро минув веселий настрій слухачів, уважно і сумно слухали всі спогадів /у виконанні хору "Прометей" про Залізняка-Орла, і про інших героїв, про Дніпро, що свідком сумної історії, про Країну - нашу землю сонця і весни ...

Не знати коли ще будемо мати змогу почути українську пісню в так прекрасно мистецьким виконанні, але вражіння цього концерту залишаться на довго в пам'яті всіх присутніх.

— — — — —

УСГ в Оттаві.

Богданна Горіх
/Оттава/

Українська Студентська Громада в Оттаві відбула перші загальні сходи 15-го вересня, '68 року після інтенсивного розголошення свого існування між новими студентами Карлотонського Університету. Після цікавої доповіді пана Романа Сербина про "Діяльність СУСК-у", присутні завабились на приготуванім для них прийняттю "вина і сира". На слідуєчих сходах Сенатор Павло Юзик своїм викладом на тему "Українське громадянство в Канаді" спонукав студентів і гостей до дискусії яка ще в кутиках продовжувалося при каві після сходин. "Україна - Реальність чи Міф" була тема пригтовленого дебату чотирьох старших студентів на листопадових сходах і знову тема викликала дискусію і обміну багатьох цікавих думок.

Мала горстка молодих людей в Оттаві, збирана з двох університетів /Оттавського й Карлетонського/, учительського інституту, та навіть з різних урядових посад якось перемагає загальні та свої унікальні проблеми та старається своїм способом дихнути бодай трошки українського духу де його так дуже бракує. Можливо їх запал розгориться, і більше студентів включуться в працю.

/продовження з стор. 20-ої/

В мить він скочив між два авта які стояли при хіднику. Думаючи що їх здобич старається втікати, поліцаї рвонули в бік до нього. Але Ярослав Орлюк вже не чув вогню в своєму лівому рамені і не бачив своїх завзятих мислищів. Лежав він з усмішкою на засміченій американській вулиці і побратим його лежав разом з ним. Не чув він їх прокльонів. І не бачив він лютої міни на лиці маленької постаті з великими вухами яка сиділа в авті коли вона довідалася що чорної коробки при ньому нема.

"Як могла така примітивна форма життя народити так багато клопоту?" надлюдською ненавистю виблискували очі Кеш-Шата, майора Рас Алгетової Імперії. Але в тих дивних очах теж співпрацював -- страх!

УВАГА!

"З О З У Л Ь К А" О П Л А Ч У Є Т Ь С Я
/О П Л А К У Є Т Ь С Я/ В И К Л Ю Ч Н О,
Т І Л Ь К И "П Е Р Е Д П Л А Т А М И" Т А
Д А Т К А М И Н А "П Р Е С О В И И Ф О Н Д"
С В О Ї Х Ч И Т А Ч І В !